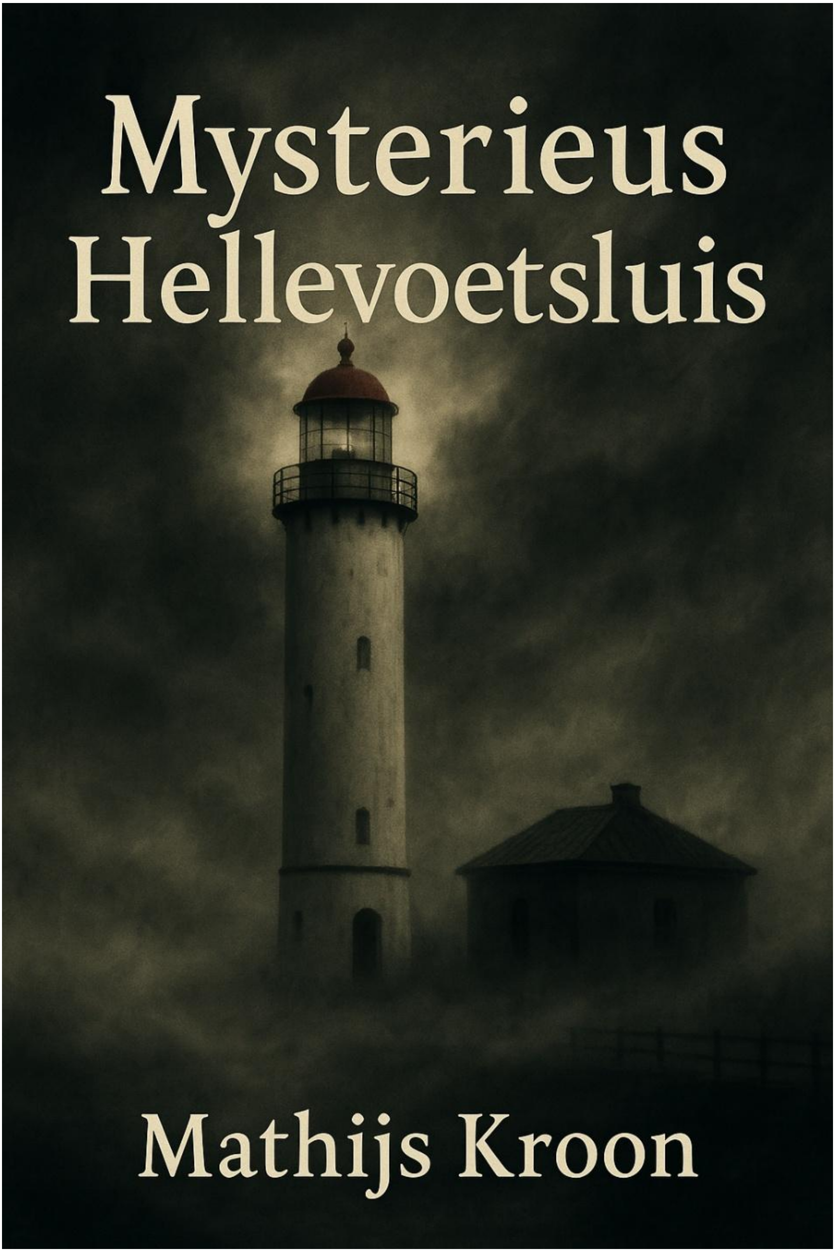
Mysterieus
Hellevoetsluis
Mathijs Kroon

Afbeelding voorblad

De afbeelding op de cover van Mysterieus Hellevoetsluis is de vuurtoren van Hellevoetsluis. Als boegbeeld van Hellevoetsluis heeft de vuurtoren sinds 1822 talloze schepen begeleidt en waakt hij als een stille baken over de haven.

Metafoor
De vuurtoren fungeert als een metafoor voor de mysteries die dit boek onthult. Net zoals een vuurtoren licht werpt over het onbekende en richting biedt in duisternis, brengt dit boek verborgen verhalen en vergeten geschiedenis aan het licht. Misschien is de vuurtoren zelfs een onbewuste getuige van onopgeloste raadsels en geheimen die in de stad rond dwalen.

Foto credits:
Afbeelding is gecreëerd door Ai met behulp van CoPilot

“Je hoeft niet in spoken te geloven om van een spannend spookverhaal te genieten. Angst, mysterie en het onbekende fascineren en boeien ons allemaal. Want diep van binnen houden we van de koude rillingen die ons eraan herinneren dat er meer is tussen hemel en aarde dan we in ons hoofd kunnen verklaren en met het blote oog kunnen zien.”

"There are more things in heaven and earth, Horatio, than are dreamt of in your philosophy."
(Hamlet - William Shakespeare)

© Mysterieus Hellevoetsluis |Mathijs Kroon
Eerste druk (digitaal) - oktober 2025

Dankwoord

Op deze plek wil ik als eerste iedereen bedanken die zijn of haar verhaal belangeloos met mij heeft willen delen. Door jullie is dit boek ontstaan. Door jullie kunnen deze verhalen blijven voortleven.

Mijn vriendin Angelique van der Zalm, mijn steun en toeverlaat, wil ik bedanken voor haar geloof in mij en dat ze mij gestimuleerd heeft dit boek te schrijven.

Mijn dochter Demy aan wie ik wil meegeven en laten zien dat je altijd je hart moet volgen en moet doen waar jouw hart sneller van gaat kloppen.

Mijn ouders, zussen en familie voor hun onvoorwaardelijke steun. Zonder jullie had dit boek nooit geschreven kunnen worden.

Daarnaast ben ik Theo Meder (Meertens Instituut in Amsterdam) erkentelijk voor het vastleggen van vele aan mij vertelde verhalen in de Volksverhalenbank van de Lage Landen.

Mijn dank gaat eveneens uit naar Dominique Breet - Sonneveld, conservator van het Fortresse Holland museum in Hellevoetsluis. Zij heeft het voorwoord geschreven en mij met haar enthousiasme geïnspireerd om dit boek uit te geven.

En natuurlijk mijn proeflezers die tijdens het schrijfproces waardevolle tips en adviezen met mij hebben gedeeld. In het bijzonder bedank ik Ger den Reijer (auteur *Groot-Hellevoet*), Bram Kap (Stichting Verdedigingswerken Hellevoetsluis), Anita Caris, Angela Bravenboer, Daphne Evenblij-Lieferink, Marlieke Kroon en Rowan Oosterveer. Hun betrokkenheid, scherpe blik en suggesties hebben een belangrijke bijdrage geleverd aan dit manuscript.

Voorwoord

Door Dominique Breet-Sonneveld, conservator Fortresse Holland

Wie zich verdiept in de geschiedenis van Hellevoetsluis, ontdekt al snel dat deze niet alleen wordt geschreven in officiële archieven, bouwkundige resten of jaartallen op gevelstenen. Minstens zo veelzeggend zijn de verhalen die mensen elkaar vertellen — van generatie op generatie, van buren onderling, van ouders aan kinderen. Deze verhalen ademen het leven van de woonplaats. Ze vormen wat we noemen *immaterieel erfgoed*: herinneringen, gebruiken en vertellingen die moeilijk tastbaar zijn, maar des te belangrijker voor onze collectieve identiteit.

Lokale overleveringen | Juist dit soort lokale overleveringen raken gemakkelijk verloren. Ze verdwijnen wanneer ze niet worden doorverteld, en vinden zelden hun weg naar publicaties, omdat ze moeilijk met bronnen te onderbouwen zijn. Ze laten zich zelden vangen in harde feiten of onomstotelijke waarheden — en misschien is dat wel juist wat ze zo waardevol maakt.

Geschiedschrijving | Als liefhebber van verhalen zie ik het documenteren van dit type erfgoed als een belangrijk onderdeel van geschiedschrijving. Niet ondanks, maar juist omdat, deze verhalen niet altijd controleerbaar zijn. Ze laten ons zien hoe mensen denken, voelen en betekenis geven aan hun omgeving. Zelfs mysterieuze verhalen veranderen in de loop van de tijd — en juist die veranderingen vertellen ook iets over onszelf. Wat precies? Daar heb ik geen sluitend antwoord op. Maar misschien komt u er, na het lezen van dit boek, wel dichterbij.

Immaterieel erfgoed | Met dit boek wordt een schat aan mysterieus Hellevoets immaterieel erfgoed veiliggesteld voor de toekomst. Ik hoop dat het u niet alleen vermaakt, maar ook nieuwsgierig maakt — naar de plekken waarover u leest, en naar de verhalen en objecten uit uw eigen omgeving.
Veel leesplezier gewenst!

Inleiding

Mathijs Kroon, auteur

Mijn naam is Mathijs Kroon, ik ben in 1980 geboren in Rotterdam, maar Hellevoetsluis is al mijn hele leven mijn thuis. Elke straat, elk steegje, elk verborgen hoekje ken ik op mijn duimpje. Ik zou haast willen zeggen dat 'mijn stad' geen geheimen meer voor mij heeft. En toch word ik iedere keer weer op een positieve manier verrast door de verhalen die mede stadsgenoten met mij delen.

Iedere keer word ik weer op een positieve manier verrast door de verhalen die mede stadsgenoten met mij delen

Mysterieuze verhalen
Mijn liefde voor mysterieuze verhalen, eeuwenoude n en legenden, griezelige folklore en de rijke historie van deze streek hebben geleid tot dit boek. Het eerste boek in een reeks waarin alle dorpen en steden in de gemeente Voorne aan Zee zullen worden belicht.

Legenden, sagen en persoonlijke vertellingen
Op deze plek is het denk ik verstandig om eerst kort de kenmerken van én de verschillen tussen een sage, legende en persoonlijke vertelling uit te leggen. Het verschil ligt vooral in het doel, de inhoud en de aard van het verhaal.

Sage

Definitie: een sage is een traditioneel volksverhaal dat realistisch lijkt en vaak gebaseerd is op een historisch kernfeit.

Kenmerken sage:

- Vaak regionaal gebonden
- Bevat bovennatuurlijke elementen (zoals spoken, duivels of heksen), maar wordt verteld alsof het echt gebeurd is.
- Heeft meestal een serieuzere toon.
- Dient vaak als een soort verklaring voor een gebeurtenis, plaatsnaam of natuurverschijnsel.

Legende

Definitie: een legende is een religieus of moralistisch verhaal dat draait om een heilige, een Bijbelse figuur of een held met goddelijke inspiratie.

Kenmerken legende:

- Heeft vaak een christelijke of morele boodschap.
- Bevat wonderen of goddelijke interventie.
- Wordt verteld om geloven te versterken of waarden te verspreiden.

Persoonlijke vertelling

Het gros van de verhalen in dit boek zijn persoonlijke vertellingen.

Definitie: een persoonlijke vertelling is een type verhaal dat afkomstig is van een individu die beweert een bovennatuurlijke ervaring te hebben meegemaakt.

Kenmerken persoonlijke vertelling:
Anders dan sagen of legenden, is er geen sprake van doorvertelling of collectieve overlevering, maar van een directe, persoonlijke beleving. Een persoonlijke vertelling geeft een intiem inkijkje in hoe het mysterie van de stad leeft onder haar inwoners—vaak verteld in huiskamers, cafés of tijdens nachtelijke wandelingen. Sommige van deze vertellingen vormen de kiem waaruit later sagen of legenden ontstaan.

Stadsidentiteit

Volksverhalen zijn meer dan alleen vertellingen uit een ver verleden. Ze vormen het kloppend hart van een gemeenschap, omdat ze een extra dimensie geven aan de plekken die we dagelijks passeren. Een straat, een dijk of een oud gebouw krijgt meer betekenis wanneer er ook een verhaal aan verbonden is—een fluistering uit het verleden die ons herinnert aan wie hier vóór ons leefden, hoopten, vreesden en geloofden.

Juist in een tijd waarin de wereld lijkt te wankelen onder polarisatie, achterdocht en onzekerheid, hebben deze verhalen een bijzondere waarde. Ze verbinden ons. Ze bieden een gedeelde verbeelding en een gevoel van saamhorigheid dat verder gaat dan feiten en cijfers. Het zijn verhalen die ons eraan herinneren dat er altijd meer is tussen hemel en aarde, dat er lagen bestaan die we niet met het blote oog kunnen zien, maar die ons wel samenbrengen.

Door deze volksverhalen te vertellen en door te geven, houden we niet alleen het verleden levend, maar geven we ook betekenis aan het heden en scheppen we een band voor de toekomst.

Levensmissie

Het documenteren van deze verhalen voelt voor mij als een levensmissie. Lokale overleveringen verdwijnen vaak in de tand des tijds. Ze worden genegeerd door geschiedschrijvers, omdat deze volksverhalen vaak niet feitelijk of wetenschappelijk onderbouwd kunnen worden. Volksverhalen kunnen soms ontastbaar voelen, omdat ze zich niet laten vangen in harde feiten of onomstotelijke waarheden. Toch vormen ze de ziel van een gemeenschap, fluisterend door de generaties heen.

> *Het documenteren van deze legenden, sagen en volksverhalen voelt voor mij als een levensmissie*

Eerbetoon
Dit boek is een eerbetoon aan die vertellingen—aan de schaduwen die door Hellevoetsluis dwalen en de echo's van verhalen die nooit helemaal zijn verdwenen.

> *"De eerste keer leek het een vergissing,*
> *de tweede keer een vreemd toeval, maar toen het steeds opnieuw gebeurde, kregen we kippenvel."*

Eigen verhaal
In dit boek kan natuurlijk ook mijn eigen verhaal – in al haar kwetsbaarheid – niet ontbreken.

"In 2008 is mijn dochter geboren. We woonden destijds boven winkelcentrum De Struytse Hoeck. Haar babykamer was volledig ingericht met Nijntje-spullen, zorgvuldig en met veel liefde uitgekozen. Eén speelgoedje springt eruit: een vrolijke Nijntje-kubus, gemaakt van zacht materiaal, waarop je behoorlijk krachtig moet drukken om dierengeluiden te horen.

Maar soms, uit het niets, klonk dat geluid ineens. Niet een toevallig piepje of een defect — nee, het speelgoed leek tot leven te komen zonder dat er iemand aan kwam of in de buurt was. De eerste keer leek het een vergissing, de tweede keer een vreemd toeval, maar toen het steeds opnieuw gebeurde, kregen we kippenvel.

Was het een technische fout? Een verborgen sensor die reageerde op iets wat wij niet konden zien? Of speelde er iets anders—iets ongrijpbaars? De kamer voelde steeds onprettiger aan.

Uiteindelijk probeerden we de kamer opnieuw in te richten, de energie te veranderen, de sfeer te verzachten. Of het toeval was of niet, de geluiden verdwenen… maar die babykamer hield voor ons altijd dat mysterieuze randje."

Ik wens jullie veel leesplezier op een lange zomeravond of bij een knisperend vuur op een donkere, stormachtige herfstnacht wanneer de wind om het huis huilt.

Mathijs Kroon
Hellevoetsluis, oktober 2025

Disclaimer

De verhalen in *Mysterieus Hellevoetsluis* zijn door de jaren heen verzameld uit de volksmond, via social media en andere internetbronnen. Het zijn volksvertellingen en geen feitelijk of historisch correcte verhalen. Als auteur van dit boek heb ik de verhalen zoveel mogelijk in originele staat behouden. Precies zoals ze aan mij verteld zijn en met respect voor de oorspronkelijke vorm en nuance.

Uit privacyoverwegingen heb ik de verhalenvertellers, personen en huisnummers zoveel mogelijk anoniem gehouden. De beschreven locatie en plekken zijn privé-eigendom. Om deze reden vraag ik lezers nadrukkelijk dat zij hier respectvol mee omgaan en zich onthouden van ghosthunting of andere onderzoekende activiteiten.

Aan dit boek ligt geen wetenschappelijke studie ten grondslag zoals bij academisch onderzoek naar volksverhalen. Het is een bundeling van vertellingen voor de liefhebber van mysterieuze, bovennatuurlijke en paranormale verhalen.

De verhalen in dit boek zijn gebaseerd op lokale volksvertellingen en zijn uitsluitend en alleen bedoeld ter vermaak en historische nieuwsgierigheid. Er wordt geen oordeel gegeven over het geloof of de overtuigingen van de vertellers of lezers. Dit boek deelt enkel de verhalen zoals ze leven onder het volk, zonder enige intentie om een bepaalde interpretatie of waarheid aan te dragen.

Alle verhalen in dit boek zijn anoniem gedeeld. De vertellers hebben toestemming gegeven voor vermelding van hun initialen, leeftijd en/of geslacht, zonder verdere persoonlijke details. Hun ervaringen en perspectieven zijn authentiek, maar blijven verder zonder directe herleidbaarheid uit respect voor en ter waarborging van hun privacy.

Alle foto's in dit boek zijn gemaakt door de auteur Mathijs Kroon. Het beeldrecht behoort dan ook aan hem toe.

Niets van deze uitgave mag worden gekopieerd, vermenigvuldigd of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de media

Mathijs heeft een voorliefde voor mysterieuze verhalen, eeuwenoude sagen en legenden. Foto: Wil van Balen.

Op 18 juni 2025 verschijnt het onderstaande artikel van Ger den Reijer in de lokale krant Groot-Hellevoet.

Hellevoetsluis – Dit najaar verschijnt het boek van Mathijs Kroon, Mysterieus Hellevoetsluis. Op de afbeelding op de cover van het boek staat de vuurtoren van Hellevoetsluis als een metafoor voor de mysteries die het boek onthult.

Mathijs Kroon is een geboren Rotterdammer maar heeft in Hellevoetsluis al zijn hele leven zijn thuis.
Mathijs: *"Elke straat, elk steegje, elke verborgen hoekje ken ik op mijn duimpje. Ik zou haast willen zeggen dat 'mijn stad' geen geheimen meer voor mij heeft. En toch word ik iedere keer weer op een positieve manier verrast door de verhalen die stadsgenoten met mij delen."*

Mathijs wilde wat doen met zijn liefde voor mysterieuze verhalen, eeuwenoude sagen en legenden en griezelige folklore en dit heeft geresulteerd in de voorbereidingen voor het uitbrengen van zijn boek.
"Ik hoop dat dit het eerste boek is in een reeks waarin alle dorpen en steden op Voorne-Putten zullen worden belicht,"
spreekt hij zijn toekomstplannen uit.

Documenteren
Mathijs ziet dat lokale overleveringen vaak verdwijnen met het verstrijken van de jaren. *"Ze worden genegeerd door geschiedschrijvers, omdat deze volksverhalen vaak niet feitelijk of wetenschappelijk onderbouwd kunnen worden. Volksverhalen laten zich niet vangen in harde feiten of onomstotelijke waarheden. Ze interesseren mij mateloos en ik wil de verhalen daarom in dit boek documenteren."* In het uit te brengen boek staan diverse vertellingen van inwoners en natuurlijk ook het eigen verhaal van Mathijs.

Toekomst
Mathijs hoort heel graag nieuwe verhalen vanuit Voorne aan Zee. Hij denkt dat er naar aanleiding van het verschijnen van Mysterieus Hellevoetsluis nieuwe reacties zullen komen. Hij hoopt dat met die input de basis kan worden gelegd voor een tweede deel, opnieuw gericht op alle mysteries die er ongetwijfeld nog zijn.

"Voor dit tweede deel ben ik actief op zoek naar verhalen over geesten, spookplekken en andere onverklaarbare verschijnselen. Alle verhalen behandel ik volledig anoniem," besluit Mathijs.
Wie een bijzondere ervaring of lokale legende wil delen, kan contact opnemen via mathijskroon1980@gmail.com."

Inhoudsopgave

Voorwoord 4

Inleiding 5

Herkomst stadsnaam Hellevoetsluis 17

Hoofdstuk 1 – Hellevoet 19

1.1 De Vesting 19

1.2 Glaciswijk 32

1.3 Dichters- en schrijversbuurt 35

1.4 Marinebuurt 36

Hoofdstuk 2 - Wijk De Struyten 38

2.1 Algemeen 38

2.2 Brinio 44

2.3 Nautilus 47

Hoofdstuk 3 – Wijk De Kooistee 48

3.1 Vissenbuurt 50

3.2 Sterrenbeeldenwijk 51

3.3 Vlinderbuurt 55

3.4 Het Kooisteebos 58

Hoofdstuk 4 - Wijk Den Bonsen Hoek 63

4.1 Algemeen 63

Hoofdstuk 5 - Wijk Ravense Hoek 64

5.1 Algemeen 64

5.2 Dijkweg en Bonseweg 64

5.3 Ravenseweg en Kanaalweg 65

Hoofdstuk 6 - Nieuwenhoorn 68

6.1 Fort Noorddijk 69

6.2 Langemeetstraat 71
6.3 Rijksstraatweg 71
Hoofdstuk 7 - Wijk Nieuw-Hellevoet 73
7.1 Algemeen 73
7.2 Rijksstraatweg 73
7.3 Karel de Stoutestraat 74
7.4 Oude Melkfabriek 75
7.5 Sportbuurt 78
7.7 Vogelbuurt 82
7.8 Begraafplaats Smitsweg 82
7.9 Oude vuilstort 87
Hoofdstuk 8 – Buitengebied 89
8.1 Sliklandseweg 89
8.2 Quackstrand 92
8.3 N57 94
Nawoord 98
Begrippenlijst 101
Bronnenlijst 104
Recensies 106

Herkomst stadsnaam Hellevoetsluis

Hellevoetsluis. Een stad met een rijke historie, geworteld in de maritieme tradities van Nederland. Maar onder de stenen straten, voorbij de vestingmuren en diep verscholen in de mistige havens leven verhalen die minder tastbaar zijn. Mysteries, spoken, legenden en fluisteringen uit het verleden vormen een onzichtbaar web dat de stad met zijn bewoners verbindt.

Volksverhalen zijn niet zomaar verhalen—ze zijn de adem van een gemeenschap, doorgegeven van generatie op generatie. Ze vormen het verborgene dat niet in de geschiedenisboeken te vinden is, maar dat diep verweven is met het dagelijks leven.

Dit boek is een verzameling van zulke vertellingen, verhalen die je meevoeren in een wereld waar realiteit en mystiek elkaar kruisen. Zet je schrap, want Hellevoetsluis heeft geheimen die wachten om ontdekt te worden.

In dit hoofdstuk worden verschillende etymologische verklaringen voor de naam ***Hellevoetsluis* gegeven** —een stad aan het Haringvliet met een opmerkelijke geschiedenis. En ja, het spookt er ook. Maar daarover later meer ...

Helinium

Hellevoetsluis ontstaat als een sluis aan de voet van de Helle. Helle zou een oude Keltische of Germaanse naam zijn voor de Noordzee. De Romeinen noemen het gebied waar de Maas en de Waal gezamenlijk in de zee uitmonden *Helinium*. De zee wordt destijds gelijkgesteld aan de Hel, oftewel de onderwereld.

Vroeger werd het as van de doden na crematie mogelijk over zee uitgestrooid. Daarnaast bestaat er een sage waarin wordt verteld dat de zielen van overledenen per boot vanaf de kust vertrokken. In deze opvatting stond de zee symbool voor de hel. Hel-namen zoals *Helinium* en *Hellevoetsluis* zouden dit idee ondersteunen.

Holda of Helle

Sommige bronnen verwijzen naar Holda of Helle, de Germaanse godin van de vruchtbaarheid. In de Noordse mythologie is Hel de godin van de dood. Beide worden bovendien in verband gebracht met de Keltisch-Germaanse godin *Nehalennia*, die de beschermgodin is van vissers en zeelui. Vruchtbaarheid en de dood brengen ons opnieuw bij de Noordzee—de zee geeft en de zee neemt.

Hel(le)voet

In het verleden wordt *Hel(le)voet* ook gekoppeld aan de plaats waar de zielen van overledenen worden verscheept naar de onderwereld. Volgens onderzoekers zou dit één van de oudste sagen van Nederland kunnen zijn. De eindbestemming is in de meeste gevallen *Brittia*, een land waarmee het huidige Engeland wordt bedoeld. En laat dat nu net een land zijn met een bijzonder rijke spooktraditie.

’t Wapen van Hellevoetsluis

Voor het schip in het wapen van Hellevoetsluis wordt de volgende verklaring gegeven:
Eén van de meest sprekende interpretaties stelt dat een schip door de sluis vaart—tussen hemel (*Agnus Dei*) en hel (de zee).

‘t Wapen van Hellevoetsluis

Hoofdstuk 1 – Hellevoet

1.1 De Vesting

Het oudste gedeelte van de stad is de Vesting. Dit historische deel met bunkers en wallen is in het begin van de 17e eeuw aangelegd ter versterking van de oorlogs- en handelshaven. De vesting was tot de 19e eeuw belangrijk als marine)haven. Hellevoetsluis had verschillende marine-instellingen en opleidingsinstituten en een vestingartillerie. Gebouwen die daar nog aan herinneren zijn de kazerne Fort Haerlem, een lange kustbatterij uit 1880, de opgeknapte bunkers, een kruittoren en de barakken in de vesting. Ook zijn er nog veel resten die ons herinneren aan de Tweede Wereldoorlog: toen maakte Hellevoetsluis onderdeel uit van de Atlantikwall.

(Bron: Bezoek Atlantikwall)

Korenmolen de Hoop.

Doorkijkje op de haven vanaf de Oostzanddijk.

Molenstraat

Algemeen
Volgens velen spelen zich in de Vesting tot op de dag van vandaag spookachtige taferelen af.

Meisje in witte nachtjapon
Sage

Zo wordt in en rond een speeltuintje een meisje in een witte nachtjapon gesignaleerd dat schreeuwt om hulp. Ditzelfde spookmeisje wordt op een avond ook gezien door mensen die hun hond uitlaten. Het meisje spartelt hulpeloos in het water van het Voornse Kanaal en smeekt om hulp. Eén van hen springt in het water om haar te redden, maar plotseling verdwijnt het meisje spoorloos. De volgende dag zijn duikers nog op zoek gegaan, maar ook zij vinden niets.

De vrouw die dit verhaal vertelt, heeft een theorie over geesten in het kanaal: zij zouden zich via het water voortbewegen. Dit baseert ze op de vele spookverhalen die ze heeft gehoord over de omgeving van het Kanaal bij de Vesting.

Het Haringvliet

Roodkopjes

Roodkopjes

Sage

Een opa waarschuwt zijn twee zoons vroeger voor zogenaamde roodkopjes*. Deze wezentjes, met— zoals hun naam al suggereert— felrode hoofden, spoken 's nachts rond op de wallen en lokken mensen met lichtjes naar zich toe. Wie een lichtje volgt, komt er slecht vanaf.*
(Bron: anoniem)

Kerkstraat

Sage

*Het **witte huis** in de **Kerkstraat**, naast voormalig restaurant "In De File". Vroeger bekend als skatewinkel "Christie's". Hier zouden tijdens de 2de Wereldoorlog 2 zusters zijn gestorven. Wanneer je beneden zat, kon je hen boven horen rondlopen. Ook hoorde je vaak voetstappen op de trap, terwijl er niemand thuis was. Een creepy ervaring, maar wees gerust – ze deden je niks!*
(Bron: F.)

Fort Haerlem

Fort of Kazerne Haerlem

Fort of ook wel Kazerne Haerlem, gebouwd in 1880 - 1881, was een complete bomvrije kazerne met sanitaire voorzieningen, keuken, slaapvertrekken etc. De lokalen boden een veilig onderkomen aan ruim 300 manschappen. Hier sliepen en verbleven de soldaten, onderofficieren en officieren van de kustbatterij op Front I-II.

Eigendom

De Kazerne is gefundeerd op palen en telt 16 slaaplokalen. Tegenwoordig is het gebouw eigendom van de Gemeente Voorne aan Zee en maakt Scouting Hellevoetsluis, Stichting Verdedigingswerken Hellevoetsluis en het Muzikanten Overleg Hellevoetsluis gebruik van de verschillende ruimten in de kazerne. *(Bron: www.opvoorneputten.nl)*

Sage

“In Fort Haerlem zouden geesten al sjouwend met zandzakken zijn waargenomen.”

(Bron: anoniem)

Persoonlijke vertelling

"In Hellevoetsluis is Fort Haerlem een begrip. In deze kazerne werden soldaten gehuisvest—vrijwillig of opgesloten, dat weet ik niet precies. Bij de toiletten in het gebouw ben je nooit alleen. Er hangt een goede en vriendelijke sfeer. Maar met wie ben je? Want je ziet de ander of anderen niet."

(Bron: anoniem, vrouw)

Persoonlijke vertelling

“Ook heb ik eens een rondleiding gehad bij Fort Haerlem. Toen we beneden in de kelders waren, voelde ik een negatieve entiteit die contact zocht. Ik heb me hier direct voor afgesloten. Even later vertelt de gids een verhaal of legende over een negatieve entiteit die daar zou rondspoken. Wat het verhaal precies was, weet ik niet meer—het is al een tijd geleden. Misschien kun jij achter deze legende komen? Dit was trouwens in de vesting van Hellevoetsluis.”

(Bron: anoniem, vrouw)

Prinsenhuis

Prinsenhuis

Het Prinsenhuis of Landshuis is een historisch pand aan de Oostzanddijk in Hellevoetsluis. Het Prinsenhuis werd in 1664 gebouwd naar ontwerp van Pieter Post. Het werd gebruikt als woning voor de 'commies', een ambtenaar, en logement van de Gecommitteerde Raden van de Staten van Holland en West-Friesland. De naam dankt het pand aan het misverstand dat koning-stadhouder Willem III in 1688 aan de vooravond van zijn overtocht naar Engeland hier de nacht zou hebben doorgebracht. In werkelijkheid verbleef hij in het gebouw van de admiraliteit, enkele tientallen meters verderop. Tegenwoordig wordt het gebruikt als Raadhuis.

Sage

In de kelder van het Prinsenhuis *in Hellevoetsluis werd jarenlang—met name in de jaren ’70 en ’80—een schim waargenomen. Of dit tegenwoordig nog steeds zo is, blijft onbekend.*

Sage

Daarnaast wordt beweerd dat er onderaardse gangen door de Vesting lopen, onder andere naar het Prinsenhuis *en onder* het Baantje *door.*

Sage

L. werkte in het ***Prinsenhuis****, waar ze regelmatig door de kelder moest om bij het VVV-kantoor te komen. Haar toenmalige collega beweerde ooit een lange tafel met middeleeuwse mensen te hebben gezien, compleet met een grote kookpot die boven het open vuur bij de haard hing. Ook de bode die in het gebouw werkte, sprak over mysterieuze verschijningen—op de trap voelde hij dingen en zag hij schaduwen die er niet zouden moeten zijn. L. herinnert zich dat ze het altijd een griezelige plek vond. Vaak kreeg ze het koud en bekroop haar een naar gevoel. Het feit dat ze regelmatig al om zeven uur ’s ochtends moest beginnen, maakte het nog beklemmender—de stilte en het schemerlicht leken de mysterieuze atmosfeer alleen maar te versterken.*

(Bron: L.v.D.)

Marinehospitaal

Aan de Westzanddijk, in de Vesting van Hellevoetsluis, verrees in de 19e eeuw het Marinehospitaal. Het imposante gebouw, witgepleisterd en streng van vorm, werd in 1856 in gebruik genomen als militair ziekenhuis. Hier werden zieke en gewonde marinemannen verzorgd, en later kreeg het gebouw uiteenlopende functies, waaronder die van wooncomplex.

Maar de muren van het hospitaal vertelden meer dan alleen medische geschiedenis. Wie er woonde of verbleef, sprak over een onverklaarbare aanwezigheid.

Persoonlijke vertelling

“Tijdens mijn jeugd woonde ik in het Marinehospitaal en maakte ik bovennatuurlijke gebeurtenissen mee. ’s Avonds bewogen deurklinken uit zichzelf, en in de stilte van de nacht verschenen er schimmen in de donkere gangen. Toen ik twaalf was, speelde ik met vriendjes glaasje draaien. Op een avond riepen we per ongeluk een kwaadaardige entiteit op. Het glas vloog de lucht in en spatte in stukjes uiteen. Vanaf dat moment werd ik ’s nachts gekweld door angst en mijn hond piepte urenlang zonder aanwijsbare reden. Drie keer kwam er een geestelijke om het gebouw te reinigen, maar zonder resultaat. Uiteindelijk besloten we te verhuizen.”

Het dramatische lot van het hospitaal kwam op 26 november 2009, toen een verwoestende brand het gebouw volledig in de as legde. Wonder boven wonder vielen er geen slachtoffers, maar het karakteristieke gebouw was niet meer te redden.

Enkele jaren later verrees op dezelfde plek een nieuw complex, ontworpen in de geest van het oude hospitaal. Toch fluisteren bewoners nog steeds dat de plek zelf — met zijn lange geschiedenis van ziekte, dood en angstige verschijningen — de ware drager van het mysterie is.”

(Bron: anoniem)

Gallasplein

Persoonlijke vertelling

“

"In een pand op het Gallasplein in Hellevoetsluis, eigendom van Maasdelta, gebeurde iets mysterieus. Op de bovenste verdieping zag ik een man met een bolhoed, en dingen verdwenen zomaar. Een koude wind trok door de gangen, deuren gingen vanzelf open, en kledinghangers bewogen zonder aanwijsbare reden."

(Bron: P.)

Bunkers achter kazerne Fort Haerlem

Bunkers Vesting

Bunker bij nacht

Het spookt in de bunkers

Persoonlijke vertelling

“Op een dag wandelde ik langs de bunkers. Bij een van de bunkers voelde het alsof een entiteit contact met mij zocht (ik sta erg open voor het paranormale). Ik kreeg een indruk van wat diegene voelde tijdens het overlijden: eerst voelde ik een scherpe steek bij mijn hoofd, en daarna lijkt het alsof er iets warms over mijn gezicht stroomt. Daarom denk ik dat daar in het verleden iemand door zijn hoofd is geschoten.”

(Bron: anoniem)

Persoonlijke vertelling

“In de Vesting van Hellevoetsluis spookt het. Na middernacht vinden er vreemde gebeurtenissen plaats in de bunkers. Daarnaast weet ik dat, wanneer het klokslag twaalf uur is en een hond begint te blaffen, er geesten in de buurt zijn."

(Bron: D.v.G.)

Persoonlijke vertelling

I. vertelt over de geesten in de bunkers van de Vesting:

“

"Ik heb inderdaad weleens verhalen gehoord over geesten van mensen die daar tijdens de oorlog zijn gestorven.

De grootste bunker diende in die tijd als een soort ziekenhuis—een veilige plek waar gewonden verzorgd konden worden.

Daarnaast doen verhalen de ronde over ondergrondse gangen die bunkers met elkaar zouden verbinden, maar daar geloof ik niet zoveel van. Niemand heeft die gangen ooit gevonden.

Er gaan ontzettend veel verhalen over wat zich hier allemaal heeft afgespeeld. Zelf heb ik nooit iets meegemaakt, maar als je deze verhalen hoort, is het behoorlijk angstaanjagend om daar in het donker rond te lopen (vind ik)! Ik hou er gewoon niet van."

(Bron: Mysterieus Voorne-Putten, 19-09-2009*)*

Waterbunker

De Waterbunker wordt in 2003 afgesloten voor publiek en dient nu als overwinteringsplaats voor vleermuizen.

Sage

*

Uit de zogenaamde Waterbunker kan men ’s nachts geschreeuw en gehuil horen. Een vrouw ziet er eens de geest van een meisje diep in de bunker, maar de verschijning verdwijnt net zo plotseling als ze is verschenen. Volgens haar zijn er binnen de bunker meerdere mensen overleden.

Geest van meisje in waterbunker

Wallen

Persoonlijke vertelling

*"Wanneer je met schemer de **wallen** oploopt waar de bunkers zijn, hoor je voetstappen die je met het blote oog niet kunt zien. Een van de vertelsters is er een keer flink gekrabd in haar nek en rug en geduwd, dus zij gaat met schemer niet meer hoog de rand op. Ze wist toen nog niet dat ze dingen kon voelen en horen. Als je bij de bunker komt die grotendeels onder water ligt aan het begin en in het lage deel, hoor je stemmen. Daar voelt zij zich het minst op haar gemak. Volgens haar zijn er in Hellevoetsluis vele plekken die raar aanvoelen en waar mensen dingen zien die niet normaal zijn."*

(Bron: anoniem)

Van De Vesting naar de Glaciswijk
We laten de Vesting achter ons — het oudste en meest beladen deel van Hellevoetsluis. De stenen bastions, ooit gebouwd om te verdedigen, lijken nog steeds verhalen vast te houden.
Wanneer je de wallen afdaalt richting de Glaciswijk, verandert de sfeer. Wat ooit militair terrein was, maakt plaats voor woningen die zijn verrezen op de voormalige verdedigingszones. De naam *Glacis* verwijst nog naar die tijd: het schuin oplopende veld waar vijanden moesten vertragen. Maar wie hier goed luistert, hoort soms nog echo's van het verleden — niet van strijd, maar van stemmen die bleven hangen tussen stad en water.

1.2 Glaciswijk

De Glaciswijk is een relatief kleine buurt in Hellevoetsluis met een rijke historische achtergrond. De naam 'Glacis' verwijst naar de militaire verdedigingswerken die vroeger deel uitmaakten van de vesting Hellevoetsluis. Een glacis is een schuin oplopend terrein dat vijanden moest vertragen alvorens ze de vesting konden bereiken.

Persoonlijke vertelling

> *"Als kind zag ik vaak "mensen" in mijn slaapkamer en had ik contact met entiteiten.*
>
> *Toen ik op mezelf ging wonen, kwam ik in de **Glaciswijk** terecht. Het huis waar ik woonde had een zeer negatieve energie. Ik zag er regelmatig een jongeman die mij met een brede grijns aankeek, en een vrouw met lang, bruin haar en lange rokken.*
>
> *Op een keer zag ik zelfs een zwarte koets met paarden door de straat rijden.*
>
> *Wanneer ik in de woonkamer tv wilde kijken, begon de tv vaak plots te flikkeren, de deuren rammelden, en de klepel van de klok vloog heen en weer.*

's Nachts, wanneer ik wilde slapen, werd ik regelmatig gestoord—meestal door de grijnzende jongen die opeens boven me hing.

Ik was opgelucht toen ik uit die woning verhuisde. Later hoorde ik een gerucht dat de wijk was gebouwd op voormalige moerasgrond, waar heksen ooit hun rituelen uitvoerden.

Ik vraag me af of anderen ook zulke ervaringen hebben gehad. Zijn er meer mensen die iets soortgelijks hebben meegemaakt in Hellevoetsluis?"

(Bron: anoniem, vrouw)

Waterpoortstraat

Eind jaren '80 gingen een paar middelbare scholieren *glaasje draaien* in een huis aan de Waterpoortstraat in de Glaciswijk. Volgens hen riepen ze een poltergeist op. Sindsdien waait er een onzichtbare kracht door het huis die deuren opent en klopgeluiden maakt.

Persoonlijke vertelling

*"Ik woonde aan de **Waterpoortstraat** in Hellevoetsluis. Wanneer ik de trap opliep, had ik altijd het gevoel dat ik bekeken werd. De deur naar de woonkamer kreeg ik gewoon dicht, maar wanneer een vrouw de deur dichtdeed, schoot de deur na een tijdje altijd weer open.*

Een vriendin van mij, die daar zeer gevoelig voor is, vertelt mij dat er in de gang bij de deur, waar de trap naar boven is, een energie hangt van een dame/ vrouw die daar lang geleden heeft gewoond.

Blijkbaar houdt zij een oogje in het zeil. Mijn vriendin raadt mij aan dat ik tegen haar zeg dat het goed is dat ze er is, en dat ik haar groet wanneer ik thuiskom of wegga.

Na een tijdje voel ik me niet meer bekeken als ik de trap opga, en blijft de deur dicht ook wanneer een vrouw hem sluit."

(Bron: anoniem)

Persoonlijke vertelling

"In mijn huidige woning aan de Jan Blankenstraat gebeuren ook vreemde dingen. Zo vind ik bijvoorbeeld bestek in mijn gang, terwijl het gewoon in de bestekla zou moeten liggen."

(Bron: K.W.)

Van Glaciswijk naar Dichters- en schrijversbuurt

Waar de Glaciswijk nog de schaduw van de oude Vesting draagt, ademt de Dichters- en Schrijversbuurt een ander soort rust. Hier lijken de straten — vernoemd naar schrijvers en kunstenaars — zelf verhalen te fluisteren. De wijk ontstond in de jaren ’70, toen Hellevoetsluis uitbreidde richting het oosten. Achter de keurige gevels gaan herinneringen schuil van bewoners die iets zagen wat niet met woorden te vangen was. Van tastbaar verleden naar persoonlijke vertellingen: de overgang is klein, maar voelbaar.

1.3 Dichters- en schrijversbuurt

Staringhof

De Staringhof ligt in de Dichters- en Schrijversbuurt van Hellevoetsluis, een rustige woonwijk die in de jaren ’70 werd gebouwd als onderdeel van de stadsuitbreiding.

Persoonlijke vertelling

“

“Ik ben op zesjarige leeftijd verhuisd naar de ***Staringhof*** *in Hellevoetsluis, 34 jaar geleden. Mijn broer sliep op zolder, maar hij was altijd erg bang. Hij durfde niet te slapen en kon niet uitleggen wat er was, maar hij voelde zich heel angstig.*

Toen ik acht was, verhuisde ik zelf naar de zolder. ’s Nachts zag ik daar vrouwen en mannen in hele oude klederdracht door mijn zolderraam naar binnen komen. Ik weet niet goed meer of ze spraken, maar ik herinner me wel dat de vrouwen witte schorten en jurken droegen. De mannen hadden broeken aan met wollen sokken. Ik zie ze nog elke dag voor me. Het waren vaak dezelfde figuren die langskwamen, maar soms kwamen er ook meer mensen mee naar binnen — dan verschenen er zelfs kinderen, baby’s.

Mijn moeder dacht in het begin echt dat ik niet goed was, en ze had hulp gezocht voor mij. Tot ze op een dag met een buurvrouw sprak, een paar huizen verderop. Haar kinderen hadden precies hetzelfde meegemaakt. Vanaf dat moment is mijn moeder gaan geloven dat wat ik zag, misschien toch echt was.”

(Bron: M.P.)

Van de Dichters- en Schrijversbuurt naar de Marinebuurt

We verlaten de Dichtersbuurt en volgen de route richting de Marinebuurt, een wijk die diep geworteld is in de maritieme geschiedenis van de stad. Hier lag eeuwenlang het hart van de Nederlandse marine — schepen vertrokken, zeelieden keerden terug, en niet iedereen kwam thuis.
De huizen die nu op die grond staan, kijken uit over het water waar eens oorlogsbodems lagen. De verhalen die hier worden verteld, ruiken naar teer, zout en verleden; ze herinneren eraan dat Hellevoetsluis niet alleen een woonplaats is, maar ook een haven vol herinneringen.

1.4 Marinebuurt

De Marinebuurt in Hellevoetsluis is nauw verbonden met de maritieme geschiedenis van de stad. Hellevoetsluis groeit in de 17e eeuw uit tot een belangrijke marinehaven, waar oorlogsschepen van de Admiraliteit van Rotterdam worden onderhouden en klaargemaakt voor campagnes.

Cruciale rol

De Marinebuurt ligt in een gebied dat een cruciale rol speelde in de verdediging van Nederland en de handel over zee. De aanwezigheid van de marine heeft door de eeuwen heen bijgedragen aan de ontwikkeling van de stad en draagt nog de echo's van dit verleden.

Persoonlijke vertelling

“

*“In de **Marinebuurt** woonde een alleenstaande man die leed aan de ziekte van Alzheimer. Naarmate de ziekte vordert, vertoont hij ander gedrag. Hij klaagt tegen zijn buurman dat er iemand in zijn huis is, terwijl op dat moment geen bezoek aanwezig is. De buurman wijdt de klachten aan zijn ziekte. Op een nacht wordt de man in zijn straat*

aangetroffen. Luidkeels betoogt hij dat er weer iemand in zijn huis ronddwaalt. De geschrokken omwonenden treffen opnieuw niemand aan. Niet lang daarna wordt de man opgenomen in een verpleeghuis, waar hij enige tijd later overlijdt. Zijn huis wordt verkocht en ik heb een gesprek met de nieuwe bewoner. "Heb je nog last van geesten?" vraag ik hem gekscherend. Ik wil hem het verhaal van de dementerende man vertellen.

De nieuwe bewoner kijkt me met verschrikte ogen aan. "Hoe weet jij dat?" is zijn reactie. Hij vertelt dat hij in de eerste nacht in zijn huis het gevoel had dat er iemand in zijn slaapkamer was. Hij vertelt zijn echtgenote hier niets over. Maar, de tweede nacht stoot zij hem aan en vertelt hem het gevoel te hebben dat er iemand in huis is.

Het echtpaar besluit een traditioneel uitdrijfritueel te laten uitvoeren. Zo gezegd, zo gedaan en sindsdien in het rustig in de woning."

(Bron: G.R.)

Van de Marinebuurt naar De Struyten

De Marinebuurt draagt de echo van zeelieden en scheepsklokken, maar verderop, in De Struyten, verandert de toon. Hier verlaat je de maritieme wereld en stap je een wijk binnen waar land en water elkaar kruisen in nieuwe verhalen. De Struyten is jonger, maar de grond waarop ze rust, kent oude geheimen. Volgens overlevering werden hier lichamen gevonden van mensen die ooit op een pestschip zaten — en sindsdien fluistert de polder haar eigen legenden..

Hoofdstuk 2 - Wijk De Struyten

De Struyten is een wijk in Hellevoetsluis die haar naam ontleent aan de voormalige gemeente, die in 1855 werd samengevoegd met Nieuw-Helvoet. De naam leeft voort in de wijk, evenals in de Struytse Zeedijk en het winkelcentrum De Struytse Hoeck.

Kanaal door Voorne

2.1 Algemeen

Massagraf

Sage

Er zou ooit, toen de De Struyten in aanbouw was, een massagraf zijn gevonden. Waarschijnlijk waren het de overblijfselen van mensen die op een pestschip hadden gezeten.
(Bron: anoniem)

Sage

*

In de polder de **Struyten***, die tegenwoordig deel uitmaakt van de gemeente Hellevoetsluis, werd door de lokale bevolking een spook gezien. Het wezen zou lijkbleek zijn, gehuld in gewaden, en rondlopen terwijl het met een ketting rammelde—maar zonder een woord te zeggen.*

Het spook werd meerdere malen waargenomen, niet alleen door lokale bewoners, maar ook door een oud vrouwtje dat het zag op de weg naast haar huisje. Dit leidde tot veel geroddel in de buurt, want volgens sommigen was het de geest van een gestoorde jongen die zich aan een boom had opgehangen. Sommigen fluisterden zelfs dat het geen zelfmoord was, maar moord, en dat de geest op zoek was naar zijn moordenaar.

Een paar dagen later liep een boer in de nacht terug van een familiebezoek. Hij was vertraagd, want zijn kar had een kapot wiel dat eerst gerepareerd moest worden. Zijn weg leidde hem langs een bebost deel van de route, waar plotseling het spook uit de bosjes sprong—rammelend met zijn ketting.

Geschrokken greep de boer het kapotte deel van zijn wiel en sloeg ermee op het hoofd van het spook. Het wezen viel neer, en bloed druppelde uit zijn hoofd. Pas toen zag de boer dat hij iemand herkende: een bekende uit het naburige dorp, waarschijnlijk Oudenhoorn*.*

De man was bedekt in meel en gehuld in witte lappen stof. De boer herkende hem als de lolbroek van de streek—het spook was niets meer dan een lugubere grap.

De boer was zo geschokt door wat hij had gedaan dat, hoewel hij niet aansprakelijk werd gehouden voor de dood van de man, hij uiteindelijk zichzelf verdronk in een sloot.

Sindsdien beweert men dat er niet één, maar twee spoken ronddwalen in de polder de Struyten.

(Bron: [Volksverhalenbank van de Lage Landen | Het levende spook](#))

Persoonlijke vertelling

"Mijn neef had een bloemenzaak in Rotterdam en bewaarde zijn spullen in Hellevoetsluis, waar hij in de buurt woonde. Hiervoor gebruikte hij een garage, vlak bij een scheepswerf aan het Haringvliet.

Op een ochtend, in de overgang naar het voorjaar, reden we samen in zijn auto over de Vlasakkerlaan, op weg naar de garage. Plotseling dook er een vrouw op voor de auto. Mijn neef dacht dat hij haar had aangereden en stapte geschrokken uit om te kijken, maar vond niets. Op dat moment hing er een laaghangende zeemist, die snel weer verdween.

Later hoorden we dat deze vrouw hier vaker was gezien, en volgens een verhaal zou ze daar zijn overleden. Het gebeurde allemaal op een koude, maar heldere dag. De mist had het hele gebied bedekt, zo ver als het oog kon zien, maar verdween snel nadat we weer in de auto waren gestapt. We waren zo geschrokken dat we beiden uit de auto stapten om te zoeken, maar vonden niets."

(Bron: anoniem)

Wittenshoeck wijk

De Wittense Hoeck is een wijk in Hellevoetsluis die haar naam ontleent aan een historisch stuk polderland.

Sage

Lange, zwarte man
In de wijk Wittenshoeck verschijnt ’s nachts soms een lange, zwarte man bij kinderbedjes. Zijn gestalte is duidelijker dan zijn gezicht, maar zijn blik is voelbaar.

Persoonlijke vertelling

W, een inwoonster van deze wijk, heeft ervaring met deze entiteit:

> *"Hij stond aan het bed van mijn overbuurjongen, totdat mijn buurvrouw hem betrapte en hij vluchtte. Ik wist niets van haar ervaringen, maar ook in mijn huis was hij. Op een nacht stond hij bovenaan de trap naar me te kijken, terwijl ik op de bank lag te slapen. Hij stond helemaal bovenaan, naar voren gebogen, en maakte me wakker met zijn blik. Waarschijnlijk probeerde hij contact te zoeken en vermoedde hij dat ik hem kon zien. Ik keek hem aan, draaide me om en negeerde hem—ik ben namelijk gewend om veel geesten te zien en had er geen zin in.*
>
> *Een uur later werd ik weer wakker en draaide me om, en hij stond nog steeds in exact dezelfde houding te kijken. Toen ik dit aan mijn buurvrouw vertelde, schrok ze en deelde zij haar eigen ervaringen. Mijn ex heeft hem ook gezien en dacht dat hij zo zwart was, omdat hij misschien verbrand was.*

Mijn dochter heeft jarenlang last gehad van een entiteit die haar wekte en gemene dingen toefluisterde. Op een gegeven moment ging ik de confrontatie aan met deze onvriendelijke geest. Nadat een vriend speciale kaartjes had meegegeven, stopte het bij haar.

Er zijn nog veel meer dingen gebeurd in mijn huis en omgeving met geesten, maar ik ben ervan overtuigd dat er een soort energielijn door Wittenshoeck loopt. De Dreef lijkt vrij van geesten, maar 'Van Den Ban' is heftig."

Bord bij 't Ommetje

Zwarte entiteit

Demon in Hellevoetsluis
Naar aanleiding van het verhaal dat allerlei geestverschijningen plaatsvonden in de Hellevoetse wijk *Wittens Hoeck*, en dan voornamelijk in de omgeving van *'t Ommetje*, waar volgens sommigen een soort *poort naar een andere dimensie* zou zijn geopend, worden de volgende persoonlijke verhalen gedeeld.

"'t Ommetje *heeft veel activiteit, en huizen daar hebben last van paranormale verschijnselen. Sommigen beweren dat er een poort is geopend in een van de huizen bij mij aan de overkant.*

Persoonlijke vertelling

"Zelf heb ik er het afgelopen jaar minder last van, maar eerder was het erg intens. Op sommige avonden hangt er een vreemde sfeer. Wanneer ik langs de huizen loop tijdens het uitlaten van de hond, merk ik dat in zes van de tien huizen schreeuwende ruzies plaatsvinden. Dat is vreemd. Soms lijkt het alsof de energie invloed heeft—misschien zelfs een aantrekkingskracht uitoefent op sommige mensen."

(Bron: W.)

Persoonlijke vertelling

"Hellevoetsluis is een plaats vol energie. Zelf ben ik een ziener, en grappig genoeg gaan delen van deze reeks reacties over mijn bevindingen. Ik woon nu met mijn gezin in het huis waar die poort openstond.

Deze poort is eigenlijk meer een put—bewust gecreëerd. Een put zonder tijd en zonder einde. De put bevindt zich bij mij in de tuin. De demon heeft

daar zijn plek gekregen, om een oneindige, tijdloze val te maken.

Op zolder in mijn huis heeft ooit een groep vrouwen geknoeid met geesten en dergelijke. Niet zo slim, want ze wisten niet wat ze verstoorden. De demon van vóór het begin van de tijd werd uit zijn put getrokken. Op zolder beseften de vrouwen dat het foute boel was. Van de tuin naar zolder liet de demon 7000 sporen achter—stress, angst, spijt. Allerlei emoties flitsten door de vrouwen heen.

De demon schreeuwde dat hij terug wilde naar de plek die hem was toegewezen. De amateur-heksen kregen hulp. Maar die hulp werd gestuurd door angst, en de angst van de vrouwen werd een voedingsbron voor de demon, waardoor hij weer terug kon keren naar zijn plaats. Hij wilde niet gewekt worden. Ik was de slaapkamer op zolder aan het witten toen een oude geest mij dit vertelde. Ik vroeg hem of het veilig zou zijn voor mijn gezin.

Hij antwoordde: **'Ja, zienend mens… wie zaait, zal oogsten.'***"*

(Bron: M.S.)

2.2 Brinio

Persoonlijke vertelling

Een man vertelt over zijn ervaringen in een huis, op de **Brinio**, tegenover de Aldi.

“Toen hij en zijn vrouw daar kwamen wonen, waren er al vreemde dingen aan de hand. Ze hadden een “I love you”-kaars op het dressoir gezet. Nadat ze deze hadden aangestoken, begon de kaars na 30 seconden van het dressoir te schuiven en viel op de

grond. Dit gebeurde meerdere keren. Het leek alsof iemand het er niet mee eens was dat de kaars brandde. Een paar jaar later overleed zijn schoonmoeder en daarna gebeurden er alleen maar vreemdere dingen. De rookmelders in huis begonnen midden in de nacht uit zichzelf te loeien. Niet één, maar alle drie tegelijkertijd, en ze stopten ook allemaal tegelijkertijd weer. De woonkamerdeur ging altijd op hetzelfde tijdstip uit zichzelf open en dicht. Ze probeerden de deur tegen te houden, maar dat lukte niet. Op een avond zaten ze in de woonkamer televisie te kijken toen de keukenkastjes opengingen. De handdoeken en theedoeken die erin lagen, kwamen er allemaal uit. Ze hoorden ook iemand van boven naar beneden lopen op de trap terwijl ze in bed lagen. Hij ging kijken wat het was, deed het licht aan, maar zag niemand daar, hoewel het geluid aanhield. Hun eerste hond hief zijn kop op in de woonkamer, alsof hij door iemand werd aangehaald of geaaid. Ze hadden ook een buurvrouw gehad die soortgelijke ervaringen had. Haar waterkoker ging uit zichzelf aan. Maar na haar verhaal heeft ze niets meer waargenomen. Uiteindelijk is een vrouw die ook uit Hellevoetsluis kwam en mensen hielp met reinigen, bij hen thuis geweest. Ze heeft salie gebrand en daarna leek het alsof er een harde wind door het huis ging naar de achterdeur toe, die openklapte. Daarna is alles weggegaan en hebben ze geen last meer gehad. Hij liet zich vertellen dat vroeger op die plekken waar hun huis is gebouwd, iemand woonde die ook werkelijk waar strijker was van beroep. Een soort magnetiseur die mensen reinigde en schoonmaakte. Sindsdien hebben ze rust gevonden en gebeuren er 's nachts geen gekke dingen meer."

In mijn straat, **Brinio** *is er een oversteekplaats naar de scholen, waaronder de lagere school* De Steiger

en het peuterspeelzaaltje De Branding. *Er gaat een verhaal dat een groep schoolgaande kinderen op weg naar de gymzaal werd aangereden door een auto. Twee kinderen kwamen hierbij om. Volgens de verhalen kun je op die dag van het jaar, op een bepaald tijdstip 's avonds, het geluid van een klas kinderen horen. Zelf heb ik het nooit gehoord, ondanks dat ik er vaak met mijn hond liep. Het incident vond plaats midden in de zomer, in juni of juli. Hoewel ik het nooit heb gehoord, lette ik er wel op tijdens mijn avondwandelingen."*

2.3 Nautilus

Op het forum van *Haunted Holland* schreef *Fourdogz* over de zolder van haar woning aan *De Nautilus* in Hellevoetsluis:

Persoonlijke vertelling

> *“Mijn vriend voelt zich op onze zolder bekeken en zeer ongemakkelijk. Vooral ’s avonds wordt dat gevoel heel sterk. We weten inmiddels dat iemand zich daar van het leven heeft beroofd. Zelf voel ik niets, maar soms ruik ik een vreemde geur. Of dat verband houdt met het andere, geen idee."*
>
> *(Bron:* Mysterieus Voorne-Putten, 03-12-2008*)*

Van De Struyten naar De Kooistee

Na de verhalen uit De Struyten verplaatsen we ons naar De Kooistee, een wijk waar geschiedenis en mysterie elkaar kruisen. Er zijn bijzondere ervaringen gedeeld over deze plek—van onverklaarbare geluiden tot verhalen die generaties lang zijn doorgegeven. Welke geheimen verschuilen zich in deze wijk? Lees snel door!

Hoofdstuk 3 – Wijk De Kooistee

De Kooistee was oorspronkelijk de naam van een boerderij in Hellevoetsluis. Dit historische boerenbedrijf lag in het gebied waar later de gelijknamige wijk werd gebouwd. De naam verwijst mogelijk naar een oude jacht- of visplaats

Trambaanpad

Avondlucht boven de Melkweg in de Kooistee

Winkelcentrum op de Forel

Persoonlijke vertelling

> *"Vroeger werkte ik samen met mijn zusje bij de sigarenboer op de Forel 2B. Op een dag waren we samen de spullen aan het binnenzetten, toen ik plotseling hard in mijn rug werd geduwd met twee handen. Mijn zusje liep achter me met een stapel kratten in haar handen en zag het gebeuren. In eerste instantie dacht ik dat zij het was, maar dat kon helemaal niet, want haar handen waren vol. De lampen gingen regelmatig aan en uit, en ik voelde een ijzige kou langs me heen trekken. Ik heb ooit van iemand gehoord dat er op de plek waar nu het winkelcentrum staat vroeger gruwelijke dingen zijn gebeurd en dat mensen er om het leven zijn gebracht."*
>
> *(Bron: S.)*

3.1 Vissenbuurt

De Bliek

Persoonlijke vertelling

> *"Mijn moeder vertelde me dat er op* de Bliek *in Hellevoetsluis een gezin woonde dat in de gang geluiden hoorde van een groep militairen. Daarnaast hing er een geur van kruit… en de dood. De bewoners konden er uiteindelijk niet meer tegen en besloten te verhuizen. Sindsdien staat het huis te koop, en niemand blijft er langer dan twee jaar wonen."*
>
> *(Bron: M.)*

De Snoek

Persoonlijke vertelling

Een vrouw deelt haar ervaringen over enkele straten in haar buurt:

> *Ze vertelt dat het in de straat om de hoek, **De Snoek**, niet pluis was. Er zijn daar twee gevallen van zelfmoord en één moord geweest. Haar kinderen hadden daar een vriendje wiens huis spookachtig was. Ze hoorde geluiden alsof er een heel leger door het huis marcheerde, naast vele andere vreemde gebeurtenissen. De bewoners van het huis waren doodsbang en kregen zelfmoordgedachten. Uiteindelijk zijn ze naar Engeland gevlucht. Haar kinderen mochten al het speelgoed van het vriendje hebben, maar ze wilde er niets van hebben uit angst. Sindsdien hebben er veel nieuwe mensen in dat huis gewoond, maar nooit echt lang. In een andere straat, **De Spiering**, is er ook een geval van zelfmoord geweest en in **De Bliek** is een dubbele moord gepleegd.*

De Karper

Persoonlijke vertelling

> *“Toen ik nog op de middelbare school zat, had ik een leraar bij Stabilo in Hellevoetsluis die mijn kniepijn wist te verlichten. Hij hield zijn hand boven mijn knie, en de pijn trok langzaam weg.*
>
> *Ik geloof sowieso in geesten. Vroeger woonde ik op de* ***Karper****, en via een spiegel in de woonkamer zag ik een schim door mijn gang lopen.”*
>
> *(Bron: K.W.)*

3.2 Sterrenbeeldenwijk

De Steenbok

Persoonlijke vertelling

V. vertelt het volgende verhaal:

> *"Wij hebben op de* ***Steenbok*** *gewoond, tegenover de Dennenspanner, en vanaf het begin wisten we niet beter dan dat het daar spookte.*
>
> *Het is inmiddels vijf jaar geleden dat we daar vertrokken. Toen mijn dochter vier jaar en mijn zoon acht jaar oud waren, gebeurden er vreemde dingen.*
>
> *Wanneer ik mijn dochter naar haar kamer bracht, gingen we vrolijk naar boven—niks aan de hand. Maar zodra we haar kamer binnenkwamen, ging ze als een bezetene tekeer en schreeuwde dat de muren gingen instorten. Ze probeerde ze zelfs tegen te houden, volledig hysterisch. Ook zag ze een verschijning op de luxaflex.*
>
> *Dit duurde even, waarna ze uiteindelijk gewoon ging slapen. Het gebeurde gelukkig niet elke avond.*

Mijn zoon zag daar regelmatig een verschijning boven de deur van zijn slaapkamer, door het raampje—een man met een zwarte hoed.

Nu wonen we in de Kooistee, een paar straten verder, maar ook hier voelt iets niet goed. Sinds we hier wonen, hebben we allemaal klachten aan onze voeten en benen.

Dat één iemand in het gezin ergens last van heeft, oké. Maar alle vier, en dan ook nog continu? Dat is toch wel vreemd.

Stom genoeg heb ik al zitten nadenken of hier misschien graven zijn geweest."

(Bron: Mysterieus Voorne-Putten, 13-04-2009*)*

Persoonlijke vertelling

“

*"Ik woonde vroeger in de **Sterrenbeeldenwijk** in Hellevoetsluis. Vanaf jonge leeftijd had ik al vreemde ervaringen in dat huis. Ik zag schimmen, de radio op mijn kamer ging ineens keihard aan, en op een dag werd ik zelfs aan mijn haar getrokken terwijl ik op bed zat. Ik voelde me nooit echt prettig in die kamer.*

Toen ik ouder was—rond de 21 à 22 jaar—werden de activiteiten heftiger. Regelmatig kreeg ik 's nachts intense nachtmerries en een verstikkend, zwaar gevoel, alsof er een olifant op mij stond. Eén keer werd ik midden in de nacht wakker na een nachtmerrie en keek even op mijn telefoon, die toen nog behoorlijk vol was. Ik ging kort naar de wc, maar toen ik terugkwam, was mijn telefoon ineens compleet leeg.

Vaak werd ik rond 3 uur 's nachts wakker en hoorde dan waterdruppels vallen. Mijn kamer lag naast de badkamer, en als ik ging kijken, stroomde de douche zachtjes—uit zichzelf. Op een avond zag ik een gezicht in mijn raam, iets wat mijn ex destijds ook heeft gezien. Hij schrok er zo van dat hij meteen het gordijn dichtdeed.

Daarnaast werden deuren dichtgeslagen zonder dat er wind of tocht was. Kranen gingen spontaan aan. Op een bepaald moment werd zelfs mijn hondje pijn gedaan. Dat was voor ons de druppel, en we besloten hulp in te schakelen.

*Er kwamen uiteindelijk twee keer paranormale onderzoekers langs, en bij de laatste keer was er een medium aanwezig. Het bleek om een mannelijke geest genaamd **Jan** te gaan. Vroeger stond er op die plek een boerderij, en Jan had zichzelf daar in een dronken, depressieve bui opgehangen. Op het moment dat hij daadwerkelijk hing, wilde hij niet meer dood—maar het was al te laat. Daarom kon hij nooit goed overgaan.*

Jan beschouwde ons huis als het zijne en probeerde ons weg te jagen. Soms voelde ik precies wat hij had gevoeld op het moment van zijn overlijden. Gelukkig wist het medium, samen met het team, Jan (en enkele andere entiteiten) naar het licht te begeleiden, waardoor de rust in het huis terugkeerde.

Ik heb geprobeerd het kort te houden, maar eigenlijk is er nog veel meer gebeurd.

Het paranormale onderzoek staat ook op YouTube.

In dat huis heb ik ooit ook een boerinnenvrouw met zo'n kapje in geestvorm zien lopen. Ze verdween door de muur naar de buren en is daarna nooit meer gezien."

(Bron: anoniem)

Geest van de boer

3.3 Vlinderbuurt

Atalanta

Er deden zich vaak onverklaarbare gebeurtenissen voor op de Atalanta, vooral op nummer 13, waar een van de vertelsters woonde.

Persoonlijke vertelling

“

*“Op de **Atalanta** in Hellevoetsluis gebeurde het regelmatig. Ik merkte vreemde dingen op—een keer nam ik spontaan een foto in een spiegel, en daarop was een boerengezin te zien: vader, moeder en een klein meisje met een wit kapje, zoals ze die vroeger droegen. Het was heel duidelijk zichtbaar.*

Ook vloog er spontaan een glas uit mijn barretje, en mijn stereo ging regelmatig uit zichzelf harder; je kon het knopje zien draaien. Toen voelde ik echt een beetje angst. De aanwezigheid was op een vreemde manier zowel kwaad als goedaardig.

Ik was niet de enige die dit meemaakte. Andere bewoners hadden soortgelijke ervaringen, en de mysterieuze gebeurtenissen bleven zich herhalen.”

(Bron: N.S.)

Dennenspanne*r*

Volgens G., een vrouw met een bovennatuurlijke gave, zou ook de wijk de Kooistee op een massagraf zijn gebouwd. In haar voormalige flatwoning aan de Dennenspanner maakte ze veel mysterieuze gebeurtenissen mee.

Persoonlijke vertelling

“

“Op een avond, nadat mijn ouders naar bed waren gegaan, stond het zware tweepersoonsbed precies

een meter van de muur verschoven. De kat sprong plotseling uit het raam en was op slag dood. Mijn moeder werd eens door een onzichtbare kracht gelijktijdig getrokken en geduwd op de trap. Zelf zag ik ook geestverschijningen, waaronder een klein meisje met een lappenpop. Later sprak ik iemand die precies in dezelfde woning had gewoond en eveneens vreemde ervaringen had gehad.

Een goede vriend verhuisde naar hetzelfde gebouw en toen ik daar zeven jaar later eens kwam logeren, zag ik een oude bekende terug. Terwijl we in de woonkamer zaten, begon de kat wild te blazen en te schreeuwen. De eigenaresse begreep niet wat er met het dier aan de hand was, maar ik zag duidelijk de verschijning van het meisje met de lappenpop naar de kat staren.

Bij het huis waar ik nu woon, maak ik samen met mijn moeder jaarlijks iets vreemds mee. Ieder jaar, tijdens de jaarwisseling, horen we stemmen in de achtertuin, alsof er een grote groep mensen staat. Toch is er nooit iemand te zien.

Daarnaast krijg ik om de zoveel tijd ongenodigd bezoek van een mannelijke geest. Er zijn meerdere huizen in de buurt die last hebben van deze terugkerende verschijning."

(Bron: G.)

Spookmeisje met lappenpop

Het Achtmeer bij het Kooisteebos

3.4 Het Kooisteebos

Achter de wijk De Kooistee ligt het Kooisteebos, een ogenschijnlijk rustig stuk natuur, beheerd door Staatsbosbeheer. Maar volgens sommigen is het er allesbehalve pluis.

Persoonlijke vertelling

"Ik loop met een groep vrienden door het bos als we onverwachts op een afgelegen plek terechtkomen. Tot ieders grote verbazing ligt daar iets wat op een graf lijkt. Er staat een naam en datum op en in de bomen rondom zijn satanische tekens gekerfd. Tussen de bomen hangt een net, er is een kampvuur gemaakt en er hangt een doordringende stank in de lucht.

We besluiten de mysterieuze plek te verlaten en de politie te alarmeren, die het nader zou onderzoeken.

Die nacht bleef het beeld van de plek mij in mijn dromen achtervolgen. Ik droom dat ik degene is die in het vers gedolven graf lig. Opeens hang ik in het net en kijk neer op de plek. Rond het kampvuur staan figuren met zwarte capuchons. Hun gezichten zijn niet zichtbaar—alleen een allesomvattende duisternis. Plotseling trekken de gedaantes messen en snijden één voor één mijn tenen af, die ze in het vuur werpen. Ondertussen maken ze vreemde gebaren en zingen onbekende woorden en klanken.

Ik begin wild te gillen en te trillen in mijn slaap. Omdat ik niet direct ontwaak uit mijn nachtmerrie, moet mijn vriend mij onder een koude douche zetten om mij wakker te maken.

Een week later loop ik met een vriend door het winkelcentrum De Struytse Hoeck. Deze vriend behoort tot de groep die op de afgelegen bosplek is geweest.

Toen liep een man van in de dertig ons tegemoet. Hij kijkt me recht in de ogen, en ik kan me niet meer bewegen— Ik voel pure angst. Ik herken hem, maar wist niet gelijk waarvan. Hij blijft achteromkijken naar mij, alsof hij me waarschuwt… alsof hij wist dat ik het wist."

(Bron: anoniem)

De duistere figuren uit de nachtmerrie

Schemering in het Kooisteebos

Volgens een andere vertelster is het niet pluis in het **Kooisteebos**, richting de voetbalvelden, in Hellevoetsluis.

Persoonlijke vertelling

“Ik loop daar dagelijks met mijn hond en er is één plek die zelfs de hond ontwijkt. Ik weet dat daar mensen lang geleden begraven zijn. Ik raad aan om daar eens in de late avond te wandelen, maar ikzelf loop daar niet meer.”

Persoonlijke vertelling

“Ik heb ook iets meegemaakt in het Kooisteebos. Ik was daar met mijn vriend en nog een jongen, rond vier uur ’s ochtends, toen het nog behoorlijk donker

was. Eerst liepen we langs huizen en kwamen vervolgens bij een klein hekje. We gingen erdoorheen en vervolgden onze weg over het gras. In de verte zag ik iets dat op een bord leek—het was fel wit. Mijn vriend zag het ook, maar hij herkende het als een man of vrouw in plaats van een bord.

De andere jongen werd ongemakkelijk en wilde eigenlijk niet verder, maar we liepen toch door. Op een gegeven moment verdween de mysterieuze figuur plotseling; nergens meer te bekennen. Even later, toen we opnieuw iets wits zagen en dichterbij kwamen, verdween het weer in een flits. Het leek weg te lopen, maar was nergens meer te vinden. Vaag, toch?"

(Bron: A.)

Van De Kooistee naar Den Bonsen Hoek en de Ravense Hoek

Na de mysterieuze verhalen uit **De Kooistee** — waar bewoners fluisteren over oude energieën, verschijningen in spiegels en vreemde geluiden in de nacht — voert onze weg ons verder landinwaarts, richting **Den Bonsen Hoek**. Een jonge wijk met een rustige uitstraling, maar waar de verhalen over onverklaarbare gebeurtenissen nooit helemaal zijn verstomd. Vanaf daar is het slechts een kleine stap naar de **Ravense Hoek**, waar geschiedenis en mysterie elkaar opnieuw ontmoeten.

Hoofdstuk 4 - Wijk Den Bonsen Hoek

4.1 Algemeen

Den Bonsen Hoek is een wijk in Hellevoetsluis die haar oorsprong vindt in de jaren ’80 en ’90. Ontworpen als onderdeel van het groeikernbeleid, bood de wijk nieuwe woonruimte voor jonge gezinnen en ouderen te midden van een toenemende woningnood.

Sage

"Soms krijgt een woning een reputatie die het moeilijk maakt om verkocht te worden—niet vanwege de ligging of de prijs, maar door wat zich er heeft afgespeeld. In wijken zoals Den Bonsen Hoek in Hellevoetsluis zijn er huizen die jarenlang te koop staan, terwijl ze op papier aantrekkelijk lijken. Een tragisch verleden kan een onzichtbare barrière vormen voor potentiële kopers.

Zo is er een woning aan de Martin Luther Kinglaan, ter hoogte van de Loevesteinstraat, waar rond 2011 een bewoner zichzelf van het leven beroofde. Ondanks een gunstige vraagprijs bleef het huis jarenlang onverkocht. Een ander huis, aan de Maarten Trompstraat, stond eveneens opvallend lang te koop. Volgens een lokale bron zou daar ooit een soortgelijke tragedie hebben plaatsgevonden. Het was een doodnormale woning, maar het verleden leek als een sluier over de gevel te hangen."

Hoofdstuk 5 - Wijk Ravense Hoek

De Ravense Hoek is een wijk in Hellevoetsluis met een rijke historische achtergrond. Dit gebied maakte in de 13e eeuw **deel uit van de Oosthoek, waar de Vlaamse Cisterciënzerabdij Ter Doest een uithof had. Deze uithof bestond uit een bakstenen woontoren op een opgeworpen heuvel, omringd door een gracht, en maakte deel uit van een grotere nederzetting met een kerk en een kerkhof.**

5.1 Algemeen

In 1998 begint de bouw van de nieuwbouwwijk *Ravense Hoek*. Maar ruim voordat de eerste huizen verrezen, voert het *Bureau Oudheidkundig Onderzoek van Gemeentewerken Rotterdam* er opgravingen uit. Daarbij worden de restanten blootgelegd van een omgrachte, bakstenen woontoren uit circa 1275.

Naast de woontoren ontdekten archeologen nederzettingsresten en een belangwekkende begraafplaats met 143 graven, eveneens uit de late Middeleeuwen. De overledenen liggen in goed geconserveerde, houten doodskisten, gegroepeerd rond een kapel of kerk.

5.2 Dijkweg en Bonseweg

Een paranormaal begaafde vrouw heeft een waarneming in een nabijgelegen boerderij op de kruising van de *Dijkweg* en *Bonseweg*.

Persoonlijke vertelling

> *"In de schuur verschijnt een man, zittend op een balk, met een vreemd hoofddeksel en een stok in zijn handen. De verschijning begint te roepen:* "Red ons! Red ons!"
>
> *Een paar maanden later worden de graven blootgelegd. Volgens de vrouw riep de wanhopige*

geest, omdat hij wist dat er gebouwd zou worden. De straat die nu op die plek ligt, draagt de alleszeggende naam Gravenweide.*”*

Gravenweide

5.3 Ravenseweg en Kanaalweg

Geest van een meisje

Sage

Op de hoek van de *Ravenseweg* en de *Kanaalweg Westzijde* stond ooit een vervallen woning. Een 17-jarige jongen vertelt dat hier de geest van een meisje spookte. Zij zou zijn verdronken in het *Kanaal door Voorne*. Zijn verhaal wordt – onafhankelijk van elkaar - bevestigd door twee vrouwen. Het pand is uiteindelijk in 2009 gesloopt.

Sage

Een vrouw heeft met haar mobieltje foto's gemaakt binnen in het huis. Op de beelden zijn vreemde, wazige silhouetten en gezichten te zien.

Een vrouw die er jaren geleden, toen het nog bewoond was, op kinderen paste, kan bevestigen dat er inderdaad vreemde dingen gebeurden:

Persoonlijke vertelling

"Vroeger voelde ik me daar altijd enorm bekeken, maar maakte mezelf wijs dat het kwam door de vele ramen rondom het huis. Ik dacht dat de schaduwen van de lantaarnpalen, bomen en de wind de oorzaak waren, maar het klopte toch niet helemaal.

Ik was destijds 15 of 16 jaar oud en voelde vaak een aanwezigheid in huis. Ik liep dan het hele huis door om bij de kinderen te kijken, en ging vervolgens naar buiten om even te roken. Vooral in de gang en op de wc had ik vaak het gevoel dat er iets was — alsof er iets van buitenaf door het wc-raampje naar binnen wilde komen. Ik heb het altijd gevoeld, maar nooit gezien."

Vervallen pand langs Kanaalweg Westzijde

Van de Ravense Hoek naar Nieuwenhoorn

Vanuit de Ravense Hoek, waar middeleeuwse graven en oude legendes de stilte vullen, trekken we verder naar **Nieuwenhoorn** — een dorp waar de tijd lijkt stil te staan en verhalen uit het verleden nog steeds rondwaren. Tussen de dijken, de oude kerk en de molen fluisteren herinneringen aan wat ooit was, en soms lijkt het alsof de geschiedenis er nog ademt, onzichtbaar maar voelbaar bij elke stap.

Hoofdstuk 6 - Nieuwenhoorn

Nieuwenhoorn is een historisch dorp dat al in 1367 wordt ingepolderd. Het dorp ontwikkelt zich langs de dijk en wordt gekenmerkt door een kerk en een bescheiden dorpskern. In de 19e eeuw wordt het Kanaal door Voorne aangelegd, waardoor Nieuwenhoorn een belangrijke rol krijgt als doorgangsgebied voor schepen richting Rotterdam.

Rijke geschiedenis

In 1960 wordt het dorp samengevoegd met Hellevoetsluis, maar het behoudt zijn eigen karakter en historische charme. De oude molen Zeezicht en de monumentale gebouwen herinneren nog altijd aan de rijke geschiedenis van deze plek.

In de Nieuwe Brielsche Courant van 9 november 1928 stond het volgende:

Sage

Een nep spook?

"Al enige tijd gaan er geruchten rond in deze gemeente, evenals in Nieuwenhoorn en Oudenhoorn, over een spook. De verhalen worden zo overdreven en aangedikt dat ze de meest ongelooflijke proporties aannemen. Zo zou het spook op een damesfiets over sloten rijden en zelfs met fiets en al over hekken van weilanden springen. Volgens de verhalen spreekt het alleen meisjes en jonge vrouwen aan.Er heerst hier in de omgeving werkelijk een soort paniek. Waar je ook komt – in winkels of andere plekken – praten mensen over het spook en maken ze zichzelf bang. 's Avonds trekken groepen eropuit naar verschillende delen van de gemeente om te proberen het spook of degene die zich verkleedt op te sporen, maar zonder resultaat.

Afgelopen vrijdag werd de politie rond middernacht uit bed gehaald door enkele bewoners van Nieuw-Helvoet. Zij meldden dat het spook zich aan de Boerschenweg had laten zien en tegen een voorbijganger 'boe boe' had geroepen, waarna het was gevlucht over de weilanden. Om de gemoederen te bedaren, is de politie meegegaan.

Mensen moeten toch beseffen dat spoken niet bestaan. Hopelijk draagt dit bericht eraan bij om de rust in deze gemeente en de omliggende dorpen weer te herstellen."**

Uitleg: Gedurende de hele 19e en 20e eeuw waren berichten over bovennatuurlijke verschijnselen in de media vaak doordrenkt met scepticisme. Kranten functioneerden destijds als een autoriteit op feiten en wilden vermijden dat ze bijdroegen aan massahysterie of bijgeloof.

In veel gevallen werd een spookverhaal in de pers afgedaan als fantasie, overdreven geruchten of zelfs een grap. Dit was niet alleen om de gemeenschap gerust te stellen, maar ook om de reputatie van de krant als betrouwbare nieuwsbron te behouden. Dat betekent echter niet dat zulke verhalen niet leefden onder de bevolking—ze bleven een fascinerend onderdeel van volksverhalen en lokale mythes. Soms werden zulke verhalen zelfs door journalisten op een humoristische manier behandeld, waarbij ze lieten doorschemeren dat het publiek zichzelf wel erg graag bang maakte."

6.1 Fort Noorddijk

Dit historische fort ligt aan de Noorddijk bij Hellevoetsluis, vlakbij Nieuwenhoorn. Het werd gebouwd tussen 1883 en 1886 als onderdeel van de Stelling van de Monden van de Maas en het Haringvliet, een verdedigingslinie tegen aanvallen vanaf zee.

Fort Noorddijk

Persoonlijke vertelling

> *"In een strenge winter in de jaren '70 was ik met mijn vriendin aan het schaatsen rond Fort Noorddijk in Nieuwenhoorn. Uit nieuwsgierigheid wilden we ook eens binnen een kijkje nemen. Toen zag ik duidelijk een soldaat met een geweer op zijn schouder heen en weer lopen bij één van de 'ramen'. Mijn vriendin zag hem toen ook, en we zijn snel het ijs weer opgegaan. Omdat we daar niet mochten komen, dacht ik echt dat het fort nog door soldaten werd gebruikt—zo levensecht was het voor mij!"*
>
> *(Bron: C.I.)*

6.2 Langemeetstraat

Careyn De Rozenhoek is een zorgcentrum aan de Langemeetstraat Een man die tijdens zijn studententijd ruim negen jaar werkte in zorgcentrum De Rozenhoek in Nieuwenhoorn, vertelt over de vele bijzondere verhalen die hij daar hoorde. Onderstaand verhaal springt er voor hem uit.

Persoonlijke vertelling

> *“Een nieuwe bewoonster had in haar kamer een gesprek met een onbekende vrouw, die plotseling verdween. Verward ging ze naar de receptie en omschreef het gezicht van de vrouw. Tot haar schrik kwam die beschrijving exact overeen met een eerdere bewoonster van dezelfde kamer—een vrouw die inmiddels overleden was."*

6.3 Rijksstraatweg

Persoonlijke vertelling

> *"Ik weet van een zorgboerderij die naast het voetbalveld van Nieuwenhoorn ligt, aan de Rijksstraatweg richting Hellevoetsluis. Daar gebeurden ook vreemde dingen. De bewoners durfden niet meer beneden in de oude boerderij te wonen en verbleven vooral boven en in het huis erachter. Wat er precies aan de hand was, weet ik niet."*
>
> *(Bron: B.)*

Van Nieuwenhoorn naar Nieuw-Hellevoet

Vanuit het historische Nieuwenhoorn, waar oude verhalen en dorpslegenden nog nagalmen tussen kerk en dijk, trekken we verder naar **Nieuw-Helvoet**. Een wijk met een rustiger uiterlijk, maar waar achter de gevels soms nog iets ongrijpbaars schuilt — een echo van het verleden die zich niet zomaar laat vergeten.

Hoofdstuk 7 - Wijk Nieuw-Hellevoet

Nieuw-Helvoet is een wijk met een rijke geschiedenis, die ooit een zelfstandige gemeente was voordat het in 1960 werd samengevoegd met Hellevoetsluis. De naam verwijst naar de polder Nieuw-Helvoet, die in de 14e eeuw werd ingepolderd en sindsdien een belangrijke rol speelde in de landbouw en veeteelt.

7.1 Algemeen

De geest met de hoed

Op de **Cruijsenhoekstraat** in Hellevoetsluis verscheen een geest:

Persoonlijke vertelling

"Iemand bij ons in de straat zag elke nacht een gedaante met een hoed, zittend op de rand van het bed. Ik heb navraag gedaan in de buurt, en wat blijkt? De vorige eigenaar van de woning is daar overleden—en hij droeg altijd een hoed."

*(*Bron: A. v.d M*)*

7.2 Rijksstraatweg

Persoonlijke vertelling

"Een vriendin van mij woonde aan de **Rijksstraatweg**, *naast het voormalige café* 't Oude Tolhuys. *Daar gebeurden bizarre dingen. Niet alleen zij, maar iedereen die daar kwam, maakte paranormale gebeurtenissen mee. Haar bed trilde 's nachts hevig, zonder aanwijsbare reden. Uiteindelijk bleef ze daar dan ook niet lang wonen."*

(Bron: K.W.)

7.3 Karel de Stoutestraat

Persoonlijke vertelling

“Wij verhuisden in 1993 naar de Karel de Stoutestraat in Hellevoetsluis. Het begon met mijn toenmalige schoonzusje en haar vriendin, die bij ons sliepen maar na het stappen besloten op de bank te ploffen. We hadden een ventilator (destijds erg hip) met spotjes erboven, die je met een lichtknop moest aanzetten. Terwijl ze op de bank lagen, ging één spot—gericht op hen—plotseling aan. Je begrijpt, ze sliepen die nacht niet meer beneden.

Het huis voelde ook niet prettig aan, en ik ben daar erg gevoelig voor. Op een dag had mijn ex-man laminaat gelegd in de gang, daarna gestofzuigd en gedweild, en toen waren we naar boven gegaan. De volgende ochtend werden we wakker en lag er een enorme punt glas in de gang. Er was niets kapot, en wij waren de hele tijd boven geweest. Hoe dat mogelijk was? Geen idee.

Meerdere keren ging de radio spontaan aan, en soms kwam de telefoonverbinding zelfs door de boxen heen. Toen onze dochter ongeveer drie jaar oud was, ging rond vijf uur in de ochtend ineens de telefoon op de kiestoon. Het was een van die eerste draadloze telefoons en lag op het bed, waarbij alleen het toetsenpaneel vrij was. Direct daarna klonk keiharde muziek beneden. We dachten dat onze dochter misschien uit bed was gegaan, maar toen we haar kamer binnenkwamen, lag ze nog te slapen. Toch zei ze meteen tegen mijn man: "Papa, ik heb jou net horen zingen." Hij vroeg: "Zingen?" Waarop ze antwoordde: "Ja, ik hoorde net een man een liedje zingen in mijn kamer."

Die week was het opnieuw raak. Ik had nachtdienst, en mijn man vond het niet prettig om alleen te slapen. Hij had avonddienst en ik zei dat hij maar naar mijn werk moest komen als hij het eng vond. Dat deed hij. Maar uiteindelijk besloot hij toch naar huis te gaan. Nog geen moment lag hij in bed, of de computer ging aan—het beeldscherm lichtte op en het apparaat begon zichzelf in te bellen op het internet.

Iemand vertelde mij dat ik moest zeggen: "Ik weet niet wie je bent, maar dit is ons huis en we willen graag dat je weggaat." Ik dacht: het is het proberen waard. En vreemd genoeg heb ik daarna geen rare dingen meer meegemaakt."

(Bron: anoniem)

7.4 Oude Melkfabriek

Aan de *Oostdijk* en *Dijkweg* in Hellevoetsluis bevonden zich ooit een voormalige melkfabriek en een aangrenzende boerderij. Voor het huis staat lange tijd een witte (benzine-)pomp. Het pand staat al een tijdje leeg en in oktober 2003 verwoest een brand een groot deel van het fabrieksgebouw. Inmiddels zijn de panden gesloopt om plaats te maken voor nieuwbouw.

N. schrijft op een forum dat het een *"creepy"* plek is.

Persoonlijke vertelling

"Er was veel geks aan de hand daar, maar vooral met de mensen die er ooit woonden en werkten. Wat er precies is gebeurd, weet ik niet, maar het voelt alsof de plek niet helemaal zuiver is. Ik hoop dat de mensen die er gaan wonen er geen last van krijgen, want de vroegere bewoners zullen wel boos zijn dat het verdwijnt.

Ik kan er verder niet veel meer over vertellen. Ik kom er elke dag langs en was er heel lang geleden eens op het erf. Het is nog lang bewoond geweest, al zag het er onbewoond uit."

(Bron: Mysterieus Voorne-Putten, 27-10-2009*)*

Persoonlijke vertelling

“Ik woonde er vroeger vlakbij en ben er ook een keer naar binnen gesneakt. Jarenlang dacht ik dat het aan mij lag, maar ik voelde er altijd een aanwezigheid. Vaak kreeg ik een angstig gevoel—zonder echt bang te zijn. Daarnaast kreeg ik kippenvel van mijn tenen tot aan mijn kruin. Ditzelfde gevoel ervoer ik in de waterbunker en de oude gasfabriek in de oude tramhaven.”

(Bron: B.)

De Boterkarn, nieuwbouw waar voorheen de Melkfabriek stond

Boterkarn
Vreemde gebeurtenissen op de Boterkarn
Vroeger stond er een melkfabriek in Hellevoetsluis. Op die plek staat nu nieuwbouw, bekend als *de Boterkarn*.

Op 31 juli 2015 vertelt M. het volgende:
Persoonlijke vertelling

> *"Ik weet wel dat er vroeger rare dingen te zien waren bij de oude melkfabriek in Hellevoetsluis, en dat er nu ook 's nachts knipperende lichten te zien zijn in de nieuwbouw die er staat. Mensen blijven er niet lang wonen—vooral niet op nummer …"*

7.5 Sportbuurt

Persoonlijke vertelling

“In 1974 verhuisde ik met mijn ouders naar een nieuwbouwwoning aan de Marathonweg in de Kulck-Zuid. Ik was toen acht jaar oud.

Vanaf het begin voelde ik me daar altijd bekeken. Ik was nooit écht alleen op mijn kamer. Altijd had ik het gevoel dat er iemand bovenaan de zoldertrap stond en mij nakeek wanneer ik naar beneden liep. Ook liep ik nooit rustig de trap af. Wanneer mijn ouders ’s avonds bij de buren waren en ik in bed lag, hoorde ik iemand beneden in de woonkamer heen en weer lopen. Soms ging het rolgordijn in de kamer naast mijn slaapkamer omhoog en omlaag. Zodra mijn ouders thuiskwamen, stopte dat.

Ik wist dat het een man was, gekleed in een zwarte cape, en dat hij op zolder "woonde". Toen ik ouder werd, besloot ik zelf op zolder te slapen. Zijn aanwezigheid voelde ik altijd. Soms zag ik 's nachts witte bollen over de muur bewegen. Er is zelfs een periode geweest waarin ik absoluut niet meer op zolder durfde te slapen—lichten gingen aan en uit, gordijnen bewogen. Uiteindelijk ben ik uit huis gegaan en getrouwd. Mijn ouders bleven daar wonen, en telkens als ik op bezoek kwam, voelde ik nog steeds zijn aanwezigheid.

Mijn moeder overleed daar in 2012, en mijn vader bleef in het huis wonen totdat hij ziek werd in 2022. Toen heb ik het huis verkocht. Een kennis van mijn dochter, die vertrouwd is met de geestenwereld, zag een man op zolder die schreeuwde dat hij absoluut niet uit het huis zou vertrekken omdat het zijn huis was.

Als kind ben je misschien flexibeler in het omgaan met zulke dingen. Soms was ik bang, maar op een bepaalde manier wende ik er ook aan. Ik besef dat het niet een spectaculair verhaal is, maar bekijk zelf of je het interessant genoeg vindt. Ik lees veel verhalen op Facebook en merk dat er behoorlijk wat huizen in Hellevoetsluis zijn waar iets niet helemaal pluis lijkt te zijn. Ik heb geprobeerd uit te zoeken wat er vroeger op die plek heeft gestaan, maar het enige wat ik kon achterhalen, was dat het landbouwgrond is geweest en dat er in 1596 een korenmolen stond, waarvan de eigenaar Jacob Thonisz was. Hoe dan ook, ik vind jouw initiatief fantastisch—het is geweldig dat mensen hun verhalen mogen delen. Er is absoluut meer tussen hemel en aarde."

(Bron: M.)

7.6 Bloemen- en plantenbuurt

Flat Molenzicht op de Egelantier

Egelantier
Verschillende bewoners van de Egelantier in Hellevoetsluis delen angstaanjagende ervaringen. Kinderen zagen schimmen en hoorden mysterieuze geluiden, zoals geklop op ramen en gebonk uit kasten. Kastdeuren gingen spontaan open, en de sfeer in sommige woningen werd als beklemmend en onheilspellend ervaren. Sommigen ontdekten later dat er in hun woning iemand was overleden, wat hun angst alleen maar versterkte.

Persoonlijke vertelling

"Ongeveer negen jaar geleden woon ik op de Egelantier met mijn zoon, die regelmatig geklop op het raam hoorde en iets angstaanjagends zag. 's Nachts klonk gebonk uit de kledingkast, en plotseling vloog de kastdeur open. Mijn zoon vertelt steeds weer over een man die hij ziet in de kamer naast het kleine kamertje."

(Bron: C.)

Tien jaar geleden woont Marcia met haar zoon op de *Egelantier*, een plek die ze als beklemmend en beangstigend ervoer.

Persoonlijke vertelling

"Mijn zoon zag steevast een man in zijn kamer en was doodsbang zodra hij ging slapen. Uiteindelijk durft hij niet meer alleen te slapen en komt hij bij mij in bed liggen. Later hoor ik dat er iemand in de woning is overleden, wat mijn gevoel van onbehagen alleen maar bevestigt. Tot op de dag van vandaag krijg ik nog kippenvel bij de herinnering aan die plek."

(Bron: M.)

Monique vertelt dat een vriendin van haar dochter het volgende meemaakte op *de Egelantier* in Hellevoetsluis:

Persoonlijke vertelling

"Momenteel lijkt het rustig, want ik hoor er niets meer over, maar er gebeurde daar hele rare dingen. Ze heeft een jong kind, en toen ze met het kinderbadje in de badkamer was, hoorde ze water in het badje druppelen. Ze zag ook kringetjes in het water, maar er was nergens een waterbron te vinden die dit kon veroorzaken. Zelfs toen ze haar hand ertussen hield, bleef het druppelen doorgaan. Mijn dochter was daar eens en stond in de badkamer toen plots het touwtje van het licht wild heen en weer begon te bewegen. Haar vriendin stond op dat moment in de keuken. Mijn dochter schrok zich rot.

Daarnaast hoorde ze geklop uit de kast in de slaapkamer, en glazen in de kast sprongen spontaan uit elkaar.

Haar zoontje van twee staarde vaak naar de deur en riep herhaaldelijk: 'Opa... opa... opa...' *Maar hij zei dit vaak tegen elke man, omdat hij nog niet goed kon praten.*

Toch—er stond niemand."

(Bron: M.)

7.7 Vogelbuurt

Persoonlijke vertelling

“

“Onlangs was ik in de Kluutstraat, mijn straat. Mijn overbuurman vertelde me dat de oude vrouw die naast hem woonde, was overleden. Hij hoorde echter nog steeds geluiden alsof ze de trap op en af liep.

We gingen het huis binnen, en toen hij de trap opliep, hoorde hij opnieuw hetzelfde geluid. Ik adviseerde hem om het te negeren als hij het bleef horen. Het leek alsof de vrouw nog steeds in het huis rondwaarde.

Dit gebeurde terwijl we in de voortuin zaten, genietend van de zon. Mijn overbuurman was zo bang dat hij het verhaal niet durfde te delen met de andere buren. In plaats daarvan nam hij mij apart om het aan mij te vertellen. Hij had zelfs nog de reservesleutel van het huis en liet me binnen om het geluid zelf te horen. Ik adviseerde hem om het te negeren en er niet te veel mee bezig te zijn.”

(Bron: M.)

7.8 Begraafplaats Smitsweg

Persoonlijke vertelling

“

"Mijn vriend en ik, twee jongens, groeiden op in de Wulpstraat in Hellevoetsluis, niet ver van de polders, de kerk en de begraafplaats aan de Smitsweg. We herinneren ons altijd de ijselijke gillen die uit die richting kwamen. Maar ik kan er geen verhaal omheen maken.

We weten niet wie of wat het was, noch wat erachter zat. Het geluid kwam uit die richting en was altijd 's nachts of wanneer het donker was."

(Bron: anoniem)

Begraafplaats Smitsweg

Smitsweg

Persoonlijke vertelling

"

"Toen ik acht jaar oud was, speelde ik regelmatig in het speeltuintje voor de Petrakerk aan de Cornelis van Kleiburgstraat in Hellevoetsluis. Op een dag was ik daar met een vriendinnetje aan het spelen.

Terwijl ik bovenop het klimrek zat, merkte ik dat iemand ons observeerde. Achter een boom stond een jonge man, vermoedelijk in zijn twintiger jaren, met een glimlach op zijn gezicht. Maar wat echt vreemd was—hij leek tien centimeter boven de grond te zweven en ik kon dwars door hem heen kijken, alsof hij transparant was.

Ik wilde mijn vriendin waarschuwen, maar net zo plotseling als hij verscheen, verdween hij ook weer.

Ik voelde me ongemakkelijk en vroeg aan mijn vriendin of we naar een andere speeltuin konden gaan, zonder uit te leggen waarom. Ze stemde in, en samen liepen we naar het speeltuintje achter Snackbar Deurloo, aan dezelfde straat.

Daar aangekomen, zag ik de jongeman opnieuw. Ditmaal zat hij in het speelhuisje, weer met diezelfde glimlach. Mijn ongemak maakte plaats voor nieuwsgierigheid.

Toen mijn vriendinnetje naar huis ging, bleef ik achter en besloot hem te 'volgen'. Niet letterlijk, want hij was nergens te bekennen, maar ik voelde zijn aanwezigheid. Op instinct liet ik me leiden, tot ik uiteindelijk stilhield voor een huis aan de Smitsweg 31.

Ik liep het tuinpad op en tuurde door het eerste raam dat ik tegenkwam. De kamer was leeg. Mijn nieuwsgierigheid groeide en ik liep om het huis, door een onverzorgde tuin die er net zo verlaten uitzag als de lege kamer van zojuist. Overal lag afval: etensresten, een handdoek, en in het schuurtje achter het huis stonden een paar sloffen.

Het huis binnengaan was geen optie, want de deuren en ramen waren gesloten.

Gelukkig maar—want de sfeer op deze plek gaf me een onbehaaglijk gevoel. Naar huis gaan leek me verstandiger. Toch wierp ik, voordat ik vertrok, nog één blik naar boven, naar het middelste zolderraampje. Daar stond hij. Dezelfde jongeman. Met diezelfde lach.

Later hoorde ik dat er vroeger een gezin woonde aan de Smitsweg 31, waarvan de zoon op jonge leeftijd was overleden. Na zijn dood was het gezin verhuisd en stond het huis korte tijd leeg. Of dit klopt, weet ik niet, maar het leek erop dat iemand zich aan deze plek had gehecht…"

(Bron: anoniem, vrouw)

Karel de Stoutestraat

Persoonlijke vertelling

"Wij verhuisden in 1993 naar de Karel de Stoutestraat in Hellevoetsluis. Het begon met mijn toenmalige schoonzusje en haar vriendin, die bij ons sliepen maar na het stappen besloten op de bank te ploffen. We hadden een ventilator (destijds erg hip) met spotjes erboven, die je met een lichtknop moest aanzetten. Terwijl ze op de bank lagen, ging één spot—gericht op hen—plotseling aan. Je begrijpt, ze sliepen die nacht niet meer beneden.

Het huis voelde ook niet prettig aan, en ik ben daar erg gevoelig voor. Op een dag had mijn ex-man laminaat gelegd in de gang, daarna gestofzuigd en gedweild, en toen waren we naar boven gegaan. De volgende ochtend werden we wakker en lag er een enorme punt glas in de gang. Er was niets kapot, en wij waren de hele tijd boven geweest. Hoe dat mogelijk was? Geen idee.

Meerdere keren ging de radio spontaan aan, en soms kwam de telefoonverbinding zelfs door de boxen heen. Toen onze dochter ongeveer drie jaar oud was, ging rond vijf uur in de ochtend ineens de telefoon op de kiestoon. Het was een van die eerste draadloze telefoons en lag op het bed, waarbij alleen het toetsenpaneel vrij was. Direct daarna klonk keiharde muziek beneden. We dachten dat onze dochter misschien uit bed was gegaan, maar toen we haar kamer binnenkwamen, lag ze nog te slapen. Toch zei ze meteen tegen mijn man: "Papa, ik heb jou net horen zingen." Hij vroeg: "Zingen?" Waarop ze antwoordde: "Ja, ik hoorde net een man een liedje zingen in mijn kamer."

Die week was het opnieuw raak. Ik had nachtdienst, en mijn man vond het niet prettig om alleen te slapen. Hij had avonddienst en ik zei dat hij maar naar mijn werk moest komen als hij het eng vond. Dat deed hij. Maar uiteindelijk besloot hij toch naar huis te gaan. Nog geen moment lag hij in bed, of de computer ging aan—het beeldscherm lichtte op en het apparaat begon zichzelf in te bellen op het internet.

Iemand vertelde mij dat ik moest zeggen: "Ik weet niet wie je bent, maar dit is ons huis en we willen graag dat je weggaat." Ik dacht: het is het proberen waard. En vreemd genoeg heb ik daarna geen rare dingen meer meegemaakt."

(Bron: anoniem, vrouw)

7.9 Oude vuilstort

De oude vuilstort

Sage

*

Over de oude vuilstort van *Nieuw-Helvoet* wordt verteld dat er geesten rondwalen. Daarnaast zou er ’s nachts een lichtgevende gloed boven hangen.

Van Nieuw-Helvoet naar het Buitengebied

Nieuw-Helvoet draagt de echo's van het verleden met zich mee—van oude vuilstort tot huizen waarin de grenzen tussen deze wereld en de volgende vervagen. Maar buiten de bebouwing - de plek waar de natuur en het verleden samenkomen - worden al lange tijd vertellingen gedeeld—over stille polders, vergeten wegen en plekken waar de tijd lijkt stil te staan.

Hoofdstuk 8 – Buitengebied

Het buitengebied van Hellevoetsluis heeft een rijke geschiedenis en is nauw verbonden met de landbouw, veeteelt en de maritieme tradities van de regio. Dit gebied omvat onder andere de oude polders Nieuwenhoorn en **Nieuw-Helvoet**, **die al in de** 14e eeuw **werden ingepolderd.**

8.1 Sliklandseweg

Inmiddels is het huis en de schuren aan de Sliklandseweg in Hellevoetsluis al lang geleden gesloopt. Ze stonden bekend als ruïnes en hadden de reputatie een spookhuis te zijn. De Telegraaf heeft er ooit een reportage gemaakt met spokenjagers. Op de website Geestenrijk delen paranormale mensen hun gevoelens bij de foto’s.

Een vrouw zegt:

Persoonlijke vertelling

“

“Bah, dit geeft me kippenvel. Dit huis is met opzet in brand gestoken. De bewoners zijn gestikt in de rook en verbrand. Er heerste angst, paniek en veel verdriet. De geesten van moeders en kinderen dwalen nog rond en kunnen geen rust vinden. Ze moeten naar het licht worden geleid door een poortbegeleider.”

Bron: anoniem

Een andere persoon beschrijft:

Persoonlijke vertelling

“

“Een oude, slanke vrouw met lang, blond krullend haar in een witte jurk, op blote voeten. Ze voelt zich benauwd en stikkend.”

(Bron: anoniem)

Iemand anders beweert:

Persoonlijke vertelling

“Brand, angst, paniek, een dode vrouw met lang, krullend blond haar. Er is veel activiteit daar, maar ik voel me er niet prettig bij. Mijn maag draait en mijn keel knijpt dicht van angst.”

Een man vertelt:

Persoonlijke vertelling

“Er was veel onrust en angst. Bij de voordeur stond zelfs een duivels teken: een pentagram op zijn punt.”

(Bron: anoniem)

Vervallen pand aan de Sliklandseweg

Persoonlijke vertelling

“

"In een huis op het vakantiepark Citta Romana in Hellevoetsluis. In de nacht vielen er spontaan porseleinen beeldjes van de muur! En overdag, toen ik alleen thuis was en even een uurtje ging liggen, werd ik luid wakker gemaakt door oorverdovend gebrom. Er lag bij ons al een tijd een defecte duikmotor op de stenen vloer onder de trap. De motor was niet verbonden met draden. Hij was spontaan aangegaan."

(Anoniem verteld, oktober 2025)

8.2 Quackstrand

Rond 1791 stond er een galg op het Quackstrand—een duister monument dat een schaduw lijkt te werpen over de tijd heen.

Een vakantieganger vertelde in 2013 over een raadselachtige ervaring:

Persoonlijke vertelling

“

“ ’s Nachts hoorde ik op een camping in de verte vrolijke stemmen, alsof er een feest gaande was. Nieuwsgierig liep ik richting het geluid, maar zodra ik dichterbij kwam, viel alles abrupt stil. Geen mensen, geen muziek—alleen stilte. Alsof het geluid verdampte in het niets.”

(Bron: anoniem)

Een andere verteller merkte op dat er destijds maar weinig huizen stonden rond “De Punt”.

Persoonlijke vertelling

> *“Ik vroeg zich af of de nabijheid van de galg en de grimmige geschiedenis van de plek daar iets mee te maken konden hebben.”*
>
> *(Bron: anoniem)*

En zelfs in de recente decennia bleef de locatie beladen:

Sage

*

Toen er op diezelfde plek een stranddiscotheek stond, voltrok zich een tragisch lot. Een jonge man beroofde zichzelf van het leven na een liefdesbreuk—door ophanging. Het was alsof de echo van de oude galg, ooit het symbool van gerechtigheid en dood, zich op indringende wijze herhaalde in een hedendaags drama.

8.3 N57

Persoonlijke vertelling

“

"De N57 naar Hellevoetsluis was al ‘verdoemd’ bij de aanleg, met veel ongelukken en bijna-ongelukken. In het begin, toen deze weg werd opengesteld, ben ik er eens overheen gereden. Ik heb flarden van schimmige figuren uit verschillende periodes gezien, tot aan de tijd dat het nog een moeras was. Ik heb postkoetsen gezien, maar ook bijna-ongelukken tijdens de bouw. Ik zag paarden met ruiters die terugkwamen van de kruistochten. Normaal gesproken vind ik dat heerlijk, maar deze weg gaf me zo’n akelig gevoel dat ik hem nooit meer vrijwillig heb gebruikt.”

(Bron: een paranormaal begaafde vrouw uit Spijkenisse)

Geestverschijningen op de N57

Persoonlijke vertelling

“In Hellevoetsluis ligt camping ’t Weergors*. We kwamen daar vaak en werden uiteindelijk weggestuurd. Er was een buurthuis met een patatzaak en een zolder waar je spelletjes kon spelen.*

Op een dag besloot iemand op de zolder glaasje te draaien*. Plotseling sloeg de deur dicht en begon het glas over de tafel te bewegen. De lampen flikkerden hevig. Iedereen was doodsbang en ze zijn nooit meer teruggegaan. Zo groot was de schrik dat sommigen zelfs hun angst letterlijk in hun broek voelden.*

Hoewel ik er zelf niet bij was, vertelden de jongens me dat ze zo bang waren dat ze nooit meer naar het buurthuis zijn teruggekeerd.”

(Bron: M.)

In de Nieuwe Brielsche Courant van 9 november 1928 stond het volgende:

Sage

Al enige tijd gaan, in deze gemeente, evenals in Nieuwenhoorn en Oudenhoorn geruchten rond over een spook. De verhalen worden zo overdreven en aangedikt dat ze de ongelooflijke proporties aannemen. Zo zou het spook op een damesfiets over sloten rijden en zelfs met fiets en al over hekken van weilanden springen. Volgens de verhalen spreekt het alleen meisjes en jonge vrouwen aan.

Er heerst hier in de omgeving werkelijk een soort paniek. Waar je ook komt – in winkels of andere plekken – praten mensen over het spook en maken ze zichzelf bang. ’s Avonds trekken groepen eropuit naar verschillende delen van de gemeente om te proberen het spook of degene die zich verkleedt op te sporen, maar zonder resultaat.

Afgelopen vrijdag werd de politie rond middernacht uit bed gehaald door enkele bewoners van Nieuw-Helvoet. Zij meldden dat het spook zich aan de Boerschenweg had laten zien en tegen een voorbijganger ‘boe boe’ had geroepen, waarna het was gevlucht over de weilanden. Om de gemoederen te bedaren, is de politie meegegaan.

Mensen moeten toch beseffen dat spoken niet bestaan. Hopelijk draagt dit bericht eraan bij om de rust in deze gemeente en de omliggende dorpen weer te herstellen."**

Uitleg

Gedurende de hele 19e en 20e eeuw waren berichten over bovennatuurlijke verschijnselen in de media vaak doordrenkt met scepticisme. Kranten functioneerden destijds als een autoriteit op feiten en wilden vermijden dat ze bijdroegen aan massahysterie of bijgeloof.

In veel gevallen werd een spookverhaal in de pers afgedaan als fantasie, overdreven geruchten of zelfs een grap. Dit was niet alleen om de gemeenschap gerust te stellen, maar ook om de reputatie van de krant als betrouwbare nieuwsbron te behouden. Dat betekent echter niet dat zulke verhalen niet leefden onder de bevolking—ze bleven een fascinerend onderdeel van volksverhalen en lokale mythes. Soms werden zulke verhalen zelfs door journalisten op een humoristische manier behandeld, waarbij ze

lieten doorschemeren dat het publiek zichzelf wel erg graag bang maakte.

Nawoord

De nacht valt over Hellevoetsluis

Volksverhalen zijn levend erfgoed—zij bestaan bij de gratie van degenen die ze doorvertellen. Dit boek is slechts een begin. Er zijn nog zoveel verhalen te ontdekken, zoveel stemmen die gehoord moeten worden.

Facebookgroep Mysterieus Voorne-Putten
In de besloten Facebookgroep *Mysterieus Voorne-Putten* delen leden met enige regelmaat volksverhalen, sagen en bijzondere waarnemingen. Hun bijdragen houden de mysteriën van deze regio springlevend en zullen, waar mogelijk, een plek vinden in een latere druk.

Mijn wens is dat *Mysterieus Hellevoetsluis* niet alleen de nieuwsgierigheid prikkelt, maar ook de drempel verlaagt om eigen ervaringen en vertellingen te delen. Of je nu zelf iets vreemds hebt meegemaakt of simpelweg geniet van de mystiek rondom volksverhalen, jouw stem draagt bij aan het voortbestaan van deze verhalen en het voortleven van mysteries. **Want sommige verhalen verdienen het om nooit vergeten te worden.**

Heb jij ooit iets bijzonders meegemaakt in Hellevoetsluis?
Een plek die onverklaarbaar aanvoelde, een verschijning die je niet kon uitleggen, een fluistering die niet door de wind kwam? Blijf luisteren naar de stemmen uit het verleden, deel wat jou fascineert, en misschien wordt jouw verhaal of ervaring opgenomen in een toekomstige editie. Je kunt me bereiken via mathijskroon1980@gmail.com

PARANORMALE
ERVARING OF
SPOOKVERHAAL
Voor mijn lokale spookverhalenboek
MYSTERIEUS
HELLEVOETSLUIS
ben ik op zoek naar verhalen! Wil je jouw paranormale ervaring of een geloofwaardig verhaal van horen zeggen met mij delen?
Reacties worden anoniem en discreet verwerkt.
mathijskroon1980@gmail.com
Besloten Facebook-groep
MYSTERIEUS VOORNE-PUTTEN

Flyer

Begrippenlijst

Hieronder volgt een overzicht van de meest voorkomende begrippen met een korte toelichting. Met deze begrippenlijst willen we de betekenis verduidelijken van specifieke begrippen die in dit document worden gebruikt en zo mogelijke interpretatieverschillen voorkomen.

1. Verhaalsoorten

Volksverhaal – Een mondeling doorgegeven verhaal uit de volksmond. Vaak geworteld in lokale geschiedenis of geloof, en overgeleverd van generatie op generatie.

Sage – Een traditioneel volksverhaal dat realistisch lijkt, maar waarin bovennatuurlijke elementen voorkomen. Wordt verteld alsof het echt gebeurd is.

Legende – Een religieus of moreel verhaal waarin wonderen of goddelijke gebeurtenissen centraal staan.

Persoonlijke vertelling – Een verhaal waarin iemand zelf beweert iets bovennatuurlijks te hebben meegemaakt. Deze verhalen vormen het grootste deel van *Mysterieus Hellevoetsluis*.

Spookverhaal – Een spannend of mysterieus verhaal waarin geesten, verschijningen of onverklaarbare gebeurtenissen een rol spelen.

2. Paranormale verschijnselen

Geest / Entiteit – Een onzichtbare of overleden aanwezigheid die volgens vertellers nog op aarde rondwaart. Soms vriendelijk, soms onrustig.

Bovennatuurlijk verschijnsel – Alles wat buiten de grenzen van het verklaarbare valt: van geluiden zonder oorzaak tot onverklaarbare beelden of energieën.

Manifestatie – Het moment waarop een geest of energie zich op een merkbare manier laat zien, horen of voelen.

Spirituele handelingen – Verzamelterm voor rituelen, reinigingen, zegeningen of symbolische handelingen die worden uitgevoerd om een huis, persoon of plek te beschermen of te zuiveren.

Vervloeking / Zegen – Een negatieve (vloek) of positieve (zegen) energie die volgens sommige tradities invloed kan hebben op mens of omgeving.

---

3. Culturele context

Folklore – Verzamelnaam voor volksverhalen, gebruiken en bijgeloof die samen de identiteit van een streek vormen.

Immaterieel erfgoed – De niet-tastbare tradities, rituelen en verhalen die van generatie op generatie worden doorgegeven en onderdeel uitmaken van de lokale cultuur.

Synoniemen

In dit document worden voor de term geest verschillende synoniemen gebruikt, zoals: verschijning, entiteit, fantoom. Alle termen verwijzen binnen dit document naar eenzelfde soort geestverschijning.

Bronnenlijst

Voor de samenstelling van dit document hebben wij de volgende bronnen geraadpleegd. Onderstaande bronnen zijn geraadpleegd ter ondersteuning van de inhoud van dit document. Ze bieden aanvullende informatie, onderbouwing van gebruikte citaten en verwijzingen naar relevante literatuur, databanken, forums en websites.

Bronnen

- Geldof, Willem. *Volksverhalen uit Zeeland en de Zuid-Hollandse eilanden.* 1979.
- Sinninghe, J.R.W. *Hollandsch Sagenboek.* 1943.
- *Volksverhalenbank van de Lage Landen.* Meertens Instituut. Online databank.
- *Geestenrijk.* Facebookpagina over paranormale en spirituele verhalen uit Nederland.
- *Sagen en Legenden.* Facebookpagina over Nederlandse volksverhalen.

Mathijs Kroon (Rotterdam, 1980) verzamelt in deze bundel voor het eerst moderne spookverhalen uit Hellevoetsluis. Want ook vandaag de dag doen zich mysterieuze, onverklaarbare gebeurtenissen voor – soms net buiten ons blikveld, soms dichterbij dan we denken.

Recensies

“Met dit boek wordt een schat aan mysterieus Hellevoets immaterieel erfgoed veiliggesteld voor de toekomst.”

Dominique Breet-Sonneveld, conservator van Fortresse Holland

*****

“In Mysterieus Hellevoetsluis duikt Mathijs Kroon in de onzichtbare geschiedenis van zijn stad. De auteur bundelt tientallen mysterieuze ervaringen uit Hellevoetsluis en omgeving in een waardevol naslagwerk.”

*****

“Je hoeft niet in spoken te geloven om van een spannend spookverhaal te genieten. Angst, mysterie en het onbekende fascineren en boeien ons allemaal. Een geweldig boek over sagen, moderne legenden en mysterieuze vertellingen van ‘onze’ stad, dat je in één adem wilt uitlezen”

*****

*“Kroon schrijft met een oprechte fascinatie voor het mysterie. Zijn stijl is helder, empathisch en respectvol —
hij probeert de verhalen niet te verklaren, maar te bewaren.”*

*****

“Als moderne verhalenverzamelaar zet Mathijs Kroon zich met enorm veel passie en bevlogenheid in voor het behoud van cultureel erfgoed in zijn regio. Het is zijn levensmissie om volksverhalen te documenteren, voordat ze verdwijnen.”

Jennifer Smit | Linq Media